HAMILTON, ONT. - JULY 15th, 1954
5th YEAR OF PUBLICATION - No.91

Calvinist-Contact

HOLLAND - CANADIAN MAGAZINE

Woord en Geest

In een zich ontwikkelend kerkelijk leven, als waarmee we hier in Canada dagelijks te doen hebben, komt het op scherp onderscheiden aan. Er dreigen immers in deze situatie, die ongetwijfeld buitengewoon boeiend en interessant is, ernstige gevaren.

Ons blad richt zich tot Nederlandse immigranten in Canada van positief christelijke belijdenis, ongeacht hun speciaal kerkelijke orientering. We strijden in deze kolommen niet voor een bepaalde kerk of groep, maar we willen wel in bijbelse, reformatorische geloofsovertuiging allen zoeken te bereiken, die zulke beschouwing met ons delen.

Er is iets machtig moois en bezielends in, te weten dat we hier in dit land bezig mogen zijn aan de opbouw van Gods Koninkrijk. Vele mijlen van elkaar verwijderd dienen we dezelfde zaak, voeren we dezelfde strijd, verwachten we dezelfde Heer.

Stellig stuiten we daarbij herhaaldelijk op een zelfde soort problemen. Bespreking daarvan in ons orgaan kan onze gemeenschappelijke strijd slechts ten goede komen.

Woord en Geest, zo noemde ik dit eerste artikel en dat heeft te doen zowel met het christelijk leven in het algemeen als met ieders persoonlijk geloof. Immers, Jezus Christus regeert Zijn volk op aarde volgens de Schrift door Zijn Woord en Geest. Dat betekent dat het werk Gods in de wereld aan bepaalde ordeningen onderworpen is, een bepaalde weg volgt. Soms een heel onopvallende weg. De Handelingen der apostelen in de Bijbel zijn wat dat betreft buitengewoon leerzaam. Daarin wordt nu eerst echt het werk beschreven van mensen, die vol van de Heilige Geest waren, maar wat deden ze een gewone dingen en wat hielden ze zich nauwgezet aan het Woord.

Als ik me niet vergis, dreigt er onder de Nederlandse christenen in Canada nogal wat geestelijke slordigheid. Trouwe kerkgang, regelmatig bijbellezen, dat schijnt hier makkelijker te verslappen dan vroeger in het vaderland. Gemakzucht treedt in bij grotere levensmogelijkheden, dan we aan de overkant van de oceaan gewend waren. Wat geeft een car op een warme Zomerzondag niet een kansen! En preken brengen een mens niet in de hemel en zelfs de kerk kan niemand zalig maken. Dat kan immers God alleen. En Gods nabijheid is in de overweldigende natuur nog wel meer te genieten soms dan in de kerk.

Maar zo heeft men zonder het ten volle bewust te zijn het Woord des Heren losgemaakt van Zijn Geest en na nog een klein poosje verder praten worden ze zelfs tegen elkaar uitgespeeld.

Helemaal geen onbekend verschijnsel overigens. In nog wat sterkere vorm kunt ge het hier in Canada slag op slag ontmoeten. Wat de bijbel zegt, is van minder betekenis dan wat ge door de Heilige Geest voelt in uw hart. In de samenkomsten van Gods volk moet niet zozeer het Woord des Heren klinken als wel het warme, levend getuigenis van vrome, bekeerde mensen, zo uit hun veranderd hart.

De kerkgeschiedenis verhaalt van tal van uiteenlopende richtingen, mysticisme, subjectivisme en individualisme, om nu alleen die maar te noemen, die evenwel alle weer in dit ene punt overeenstemmen, dat ze de Geest Gods van zijn Woord hebben gescheiden en nu willen leven door de Geest alleen. Dat leidt tot verdwalen in de verwarring van deze wereld, want eigen licht of de beleving van eigen hart is niet voldoende, om hier de weg te vinden. En aan de Geest zonder het Woord hebben we niets, want het Woord is het licht op ons pad en de lamp voor onze voet. De Geest zonder het Woord dat betekent vroomheid zonder stuur en geloof zonder grond.

Maar precies het omgekeerde kan ook. Men kan ook het Woord Gods losmaken van zijn Geest, d.w.z.: ik moet elke dag de bijbel lezen, of het wat aan mijn hart te zeggen heeft, doet er minder toe. Ik moet elke Zondag tweemaal naar de kerk; of de Here daar door zijn Geest tot mij gesproken heeft, is eenvoudig geen vraag.

Dat leidt tot oppervlakkig steunen op een uitwendige godsdienst alsof het zonder echt geloof en zonder waarachtige bekering zou gaan: alsof ons hart niet zou moeten veranderd worden, willen we kinderen des Heren zijn. Dat is rein formalisme, evengoed een gevaar dat ons bedreigt.

Maar de bijbelse waarheid is noch het een, noch het ander. Niet Woord OF Geest, maar Woord EN Geest, zo heeft God het ons geleerd in de Schrift.

De Heilige Geest werkt het geloof ja, niemand kan het stelen, niemand kan het zo maar grijpen, want het is gave Gods, het is een souverein geschenk van de Heilige Geest, die alleen het mensenhart veranderen kan, die het vernieuwt en tot zijn woning maakt, maar daarbij gebruikt Hij het Woord. Noemt de Schrift de Bijbel niet het z w a a r d van de Geest?

We zullen het wel nooit ten volle verstaan hier op aarde, maar die beide gelijk moeten we handhaven: Woord EN Geest. Onze christelijke actie in dit land, waarmee we nog maar een zeer pover begin gemaakt hebben, vergeleken met wat hier wezenlijk moet gaan gebeuren, zou met lamheid geslagen worden, als we niet trouw en gehoorzaam en nauwgezet met onze kinderen bij de Bijbel blijven leven. We moeten weten wat het Woord Gods zegt, we moeten naar Zijn ordinantien horen, we moeten dat bestuderen wat God geopenbaard heeft in de Schrift, en zo zullen we de weg leren, want wie biddend de bijbel onderzoekt, zal ondervinden dat de Geest hem het Woord doet verstaan. Ze gaan immers samen.

Dat moeten we ons dan ook volkomen bewust blijven. Als mijn geloof niet brandt en de blijdschap mij ontbreekt, dan kan dat nooit aan de Geest liggen, die opeens geen krachten zou doen. Nergens staat er, dat Hij op willekeurige tijden zijn schatten aan Gods kinderen onthoudt. Nergens valt te lezen, dat Hij zo nu en dan de gemeenschap met Christus n i e t geeft of zo maar eens ophoudt het geloof te sterken. Aan Hem ligt het niet.

Maar dan moet dat gebrek aan zekerheid en aan blijdschap aan mezelf liggen, omdat ik het Woord van God niet onderzoek of ontrouw kerk of onregelmatig het Avondmaal vier of verborgen zonden koester of op andere wijze in ongehoorzaamheid leef.

Wie het Woord loslaat, wie de weg verlaat, die de Here ons geboden heeft, die verliest op de duur ook de Geest.

Als ons strijden voor Gods Koninkrijk een eigenwillig, ongehoorzaam bedrijf is, dan is het gedoemd onder te gaan, maar als het een ongeestelijke, zuiver formalistische bezigheid zou wezen, eveneens.

O, wie hier in Canada gekomen is, omdat hij meende dat de Here hier werk en een taak voor hem had, omdat hij de Here Zelf hem hoorde roepen, die heeft hier een geweldige taak en die staat voor grote dingen.

Maar laat ons bedenken, dat het om de Here zelf gaat en niet om ons en laat het ons van de Geest Gods verwachten. Kerk en school en christelijk sociale arbeid en pers en High School en University, u zegt toch niet dat dat te hoog gegrepen is? Zo groot is uw roeping en zo schoon is uw taak. Maar dan zullen we uit de Heilige Geest moeten leven, d.w.z. dan zullen we bij de bijbel moeten leven en de weg der gehoorzaamheid gaan.

Zo worden wij en onze kinderen bij de Here bewaard en bij Zijn dienst, niet in lijdelijkheid, maar tot het alleruiterste actief en zo zal God ons Zijn heil doen zien.

F. GUILLAUME

MEMENTO MORI!

Plotseling, zonder waarschuwing, kwam er een eind aan het leven van een van onze meest bekende fieldmen: Mr. Herman A. Wierenga van Edmonton, op Zaterdag 3 Juli.

Hij was op weg met een pas aangekomen immigrantengezin naar een boerderij, waar zij zouden geplaatst worden, toen er een aanrijding plaats vond. Het was klaarlichte dag en er was geen druk verkeer. Geen van beide auto's reed boven de normale snelheid. En toch gebeurde het: de botsing, die aan 5 mensen het leven kostte. Mr. Wierenga, de bestuurder van de andere auto en een van de immigrantenkinderen werden op slag gedood en Mrs. Gijzen en haar dochtertje overleden na enkele uren in het ziekenhuis te Edmonton.

Herman Wierenga heeft 6 jaar als fieldman gewerkt voor het Immigratie Comité van de Chr. Ref. Church. Voor velen is hij het middel geweest om zich in Canada te kunnen vestigen, honderden heeft hij aan werk geholpen. Hij bezat de kwaliteiten, die vereist worden voor de moeilijke taak van fieldman en met grote toewijding heeft hij die taak verricht tot het eind toe. Wij danken God voor zijn werk.

Het Immigratie Comité heeft in zijn kort bestaan grote verliezen geleden door de dood van mannen als Kool, Wijenberg, Kooij en Wierenga, allen mensen die een warm hart hadden voor het werk der immigratie en die niets liever deden dan aan hun geloofsgenoten een hartelijke ontvangst en een goede plaats te bezorgen in het nieuwe vaderland. Het is algemeen bekend onder ons hoe rijk deze arbeid werd gezegend. De doden hebben hun beste krachten gegeven om tot stand te brengen wat wij nu bezitten in onze Canadese kerken.

Ons hart gaat uit naar de overlevenden van de slachtoffers. Daar is Mrs. Wierenga en haar kinderen, en daar is de nu reeds vereenzaamde immigrant Gijzen, die ineens vrouw en twee kinderen verloor. En daar zijn ongetwijfeld ook de naaste verwanten van Mr. Sorenson, de enige Canadees, die in het ongeval betrokken was.

God geve hun allen genade om hun troost alleen bij Hem te zoeken, Wiens barmhartigheden vele zijn.

J. VanderVliet

A word about these fieldmen

In the July 2nd issue of **The Banner** I found a partial report on the discussions on our Canadian fieldmen at Synod. I find no fault with Synod's decision that "the Immigration Committee be instructed to work toward the elimination of the fieldmen as employees of the church". Indeed, that is the ideal, for the church "should not have an employment and real estate agency". Neither should the church have a sort of hotel like the Seamen's Home or a general educational institution like Calvin College. That's why we will work toward their elimination, and hope to realize the ideal when the church in particular and life in general shall be "normal" and principle and practice shall fit perfectly!

But in the meantime I feel that a few observations are in order, for although I realize that the synodical discussions on fieldmen are only partially reported in **The Banner**, I fear that its readers may not get a true picture of the why of fieldmen and of the great debt of gratitude we owe them as a church. If, for instance, our people read that "these men are getting used to being supported by the church", they may think that fieldmen have a soft job to which they want to hold on at the expense of the church. My observation by close contact with several of them is, that the very reverse is more likely true. The very exacting nature of their work and the personal sacrifice required in it is often such that they would rather quit the whole business and have some peace of mind and rest of body than carry on in this often exceedingly unthankful job. If they had done so, they might have lived longer in some cases, for the "casualties" among them have been high indeed. The latest one, Mr. Herman Wierenga, the agressive and resourceful fieldman of Edmonton, killed with three immigrants when his car was plowed into by another machine on Alberta's highways, may not be the last one to be killed in action! It is, by the way, rather touching that so soon after Synod took steps to eliminate fieldmen and some folks felt that the problem was which one, the Lord removed one who has been foremost among them, as He similarly removed missionary Goudberg when the Mission Board was arranging for his retirement. Certainly, there is a time when men must be eliminated, but let us be certain that we do so on the proper place, at the proper time, and in full appreciation of the often indispensable functions they filled.

Is that of the fieldmen in Canada indispensable? Yes, indeed, at first practically everywhere, and even now in many a place. The weak spot in earlier immigration movements was that people came to grief when they were practically "dumped" at some railroad siding without anybody being responsible for their "after care". Even now cases of outright distress reported to us by those coming from East to West can be traced to lack of fieldmen in the outlying districts. We as a church cannot be blamed for not having fieldmen everywhere. That we did have them in many places is to our abiding credit, but had there been more of them, our advancing church, would in some places be on a more solid footing, than it is now. I am certain that in the Okanagan Valley for instance, church life would have been further advanced if a fieldman had been placed in this my present field of labor long ago. Fieldmen in many cases have been the builders of the churches, even more than the home missionaries. The finding of localities, homes and work for immigrants has been largely the task of our fieldmen, and they have, on the whole, done very well.

Yes, we should eliminate our fieldmen as soon as possible, but it should be carefully done. In full appreciation of their timely and useful function, even now while they, during increased unemployment, find jobs for the brethren. Their expense bills have been a saving to the poor funds. When the fieldmen go the deacons of the church will (rightly) have to come to more aggressive action, not only in caring for the poor but also in helping prevent poverty.

Fieldmen must go eventually, but other agencies must take over as long as immigration lasts. As more people are settled here, they can and should care for those they themselves have sponsored. As more churches are organized, more systematic care can and should be given newcomers by consistories and diaconates without shouldering missionaries with fieldmen's work.

And finally, the more groups are established, the better they are in a position to organize immigrants' societies, leagues and a federation to take over the work of our fieldmen or to take over the responsibility for their salaries and expenses.

Paul De Koekkoek,
Immigrants' Minister, S. W. B. C.

TURNING OF THE FIRST SOD

De gewoonten in Canada zijn vaak anders dan in Nederland. Als men met de bouw van een enigszins belangrijk gebouw gaat beginnen is het hier gewoonte om de eerste zode te steken en om te keren.

De kerkeraad van de Chr. Ref. Church te Brampton, Ont. besloot, nu een begin zou worden gemaakt met de bouw van de nieuwe kerk, deze Canadese gewoonte te volgen.

Leden van de kerkeraad, bouwcommissie en gemeente waren op het bouwterrein aanwezig toen Rev. J. van Harmelen de plechtigheid verrichtte. Voor de curiositeit gebruikte hij een originele Hollandse schop. En u ziet..... het ging behoorlijk voor een dominee.

De bouw van de kerk was begonnen. U begrijpt wat een blijdschap er was in de gemeente. Dat is trouwens ook wel te zien. Doch het bleek ook: 'n Meisje, nauwelijks één maand in Canada, gaf van haar eerste maandloon vijftien dollar voor het bouwfonds met de woorden: Dominee, ik wil ook meehelpen voor God een huis te bouwen in Brampton.

EEN TWEEDE HOLLAND MARSH?

Ten Zuid-Westen van Peterborough, tussen de dorpen Ida, Cavan en North Monaghan, ligt een stuk veengrond, dat in de volksmond de "Cavan Swamp" wordt genoemd. Het beslaat ongeveer 2000 tot 2500 acres.

Reeds in 1905 liep er een kanaal door heen, waardoor het overtollige water beter afgevoerd kon worden naar een riviertje, dat op zijn weg naar het Noorden ook de stad Peterborough aandoet. Veel is er sedert dat jaar niet gebeurd met dit land. Oude, gezeten families, die toen reeds gedeelten er van in bezit hadden, hebben deze nu nog. Enige kleine stukken worden gebruikt voor groenteteelt en men heeft er wat hout gekapt, maar overigens ligt de vruchtbare grond ongebruikt.

Een paar jaar geleden viel de aandacht van een Hollander, de heer Grumstra, op deze streek. Bodemonderzoek wees uit, dat de kwaliteit van de grond met de beste kan wedijveren en door een stelsel van dammen en pompinstallaties kan het grondwater gecontroleerd en dit vruchtbare land in cultuur gebracht worden. Een syndicaat is al gevormd en besprekingen met landeigenaars en de plaatselijke overheid hebben al plaats gehad. Het hele geval zal ongeveer 2 millioen dollar kosten en in 10 jaar uitgevoerd kunnen worden.

Belangrijk is, dat deze tweede Holland Marsh plaats zou bieden aan 250 Nederlandse gezinnen, die ieder 10 acres land zouden krijgen, op zekere voorwaarden natuurlijk. Maar deze zijn nog niet bekend gemaakt.

De bevolking van deze Noord-Oosthoek van de Durham County en de stad Peterborough zien de verdere ontwikkeling van deze plannen met de grootste belangstelling tegemoet.

THIS CANADA OF OURS

As the reader will notice, there is much that is new in the C.-C. The writer of this department is also new at the job. As Shakespeare says:

"All the world's a stage and all the men and women merely players. They have their exits and their entrances, each man in his time plays many parts."

So this is my "entrance" to the C.-C. as a regular contributor, how soon my exit will come time will tell. It will be my part for a while to write about "This Canada of Ours" or as I prefer to call it "Our Canada".

As I am writing this article we are all reminded by the sudden death of one of our fieldmen, Mr. H. A. Wierenga, how soon our exit may come. We often think that a certain person is indispensable in a certain task or place but God's thoughts and ways are far above ours. May these humble efforts also contribute a little to God's honor by informing the readers about their new "fatherland" so that they may become better settlers and eventually better citizens.

On Dominion Day Canada celebrated her 87th birthday. Our Canada is still a young country. As a nation Canada is 91 years younger than the U.S.A. But she is a country which, due to its fast development and unlimited natural resources is with no uncertain strides taking its place amongst the nations as a first-rate world power. She is as a growing youth who first feels his strength. But if Canada is to develop properly she needs people to do so. Since the last war over one million immigrants have come to her shores. Of these one-hundred-thousand were from our old fatherland, the Netherlands. It is remarkable that at this stage in the development so many Hollanders are coming to Canada.

This is our opportunity to influence this growing nation for good. Holland boosts of centuries of development in science, culture and religion, especially in jurisprudence and government Holland is known as the most democratic of all nations. Its educational system is outstanding. With a background of all this and more the new Dutch immigrant comes to Canada and has a vast opportunity for good - providing he doesn't spoil his chances by his extremely individualistic and independent character. Recently I heard a Dutch immigrant say: "The first year we know it all, the second year we only know the half and the third year we know nothing, and then Canada can use us!" This may be a bit extreme but it expresses a truth. We need not forget and deny what we have and are if only we are willing in the spirit of service to God and our new country to give ourselves with that which we have and thus to acquire that which "Our Canada" has to offer us. Recently I heard of a displaced person and his wife, a medical doctor, who served faithfully in a backwoods town in Northern Alberta, who came from behind the Iron Curtain, when they finally - after five years - were handed their citizenship papers by a Mounted Police exclaimed, "Our Canada".

It is with hope of instilling a little of that feeling in our new Dutch settlers that I will endeavor to write these articles. Let us then come with open eyes and ears to this Canada of Ours so that we may prove to be worthy citizens of this great and noble country. Let us have open eyes and ears for the good that is here but also be on guard for the evil which is found here as well as in the "Old Country".

P. J. Hoekstra

CALVINIST CONTACT

Holland - Canadian Magazine

Issued the 1st and the 15th of each month, under the auspices of the Christian Reformed Immigration Societies in Canada.

Publication Committee:

Alberta:
Rev. J. Hanenburg

British Columbia:

Ontario:
Rev. A. Persenaire, President
Mr. J. Vander Vliet, Secretary
J. Tamming
C. C. Vande Riet
Rev. J. Rubingh

Editor-in-Chief (Temporary)

Rev. K. Hart, 116 Camp St., Wallaceburg, Ont.

Editorial Committee:

Rev. J. Gritter, London, Ont.
Rev. F. Guillaume, Toronto, Ont.
Rev. T. C. Van Kooten, Hamilton, Ont.

Contents:

All matters for publication should be sent to the temporary Editor-in-Chief: Rev. K. Hart, 116 Camp St., Wallaceburg, Ont.

Subscriptions and Advertising:

Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Administrator: Mr. Lucas Koops, Group I Mailboxes, Box 7, Burlington, Ont., phone NE 4 - 6231. — Subscriptions $3.00 a year in advance.

Printers:

Bosch & Keuning (Canada) Ltd., Box 34, Station "B", Hamilton, Ont.

Mailing:

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ont.

Belangrijke Deviezenverruiming voor Emigranten

Voor emigranten zijn de deviezenbepalingen opnieuw belangrijk verruimd. Vergunningen kunnen worden verleend aan immigranten, die op of na 15 Juni 1954 Nederland hebben verlaten, voor het verkrijgen van vreemde valuta voor immigratiedoeleinden tot maximaal de volgende tegenwaarden:

f. 4000.00 voor elk gezinshoofd en alleenstaande personen;
f. 2000.00 voor elk gezinslid.

Voor meerderjarige personen, die Nederland hebben verlaten, is, voor de tijd van 4 jaar gerekend vanaf de datum van hun definitieve vestiging in het buitenland, de volgende regeling getroffen:

a. zij kunnen, voor huisvestingsdoeleinden en/of in aansluiting met het zelfstandig uitoefenen van beroep, bedrijf, enz. en tegen overlegging van een verklaring van de Nederlandse Consul of Immigratie gemachtigde, aanspraak maken op een vergunning tot overdracht van een bedrag tot maximaal f. 25,000.00 naar het land van hun verblijf;

of op een vergunning tot het aankopen in Nederland van bedrijfsinventaris van Europese oorsprong, de waarde van f. 40,-000.00 niet te boven gaande en in zover deze inventaris normaal verkrijgbaar is.

b. zij kunnen bovendien aanspraak maken op een vergunning tot overdracht van f. 2000.00 per jaar naar het land van verblijf, te rekenen vanaf de datum van hun definitieve vestiging.

In het algemeen kunnen de hierboven omschreven mogelijkheden slechts worden toegestaan in die gevallen, dat overdrachten of betalingen plaats vinden uit bezittingen van de immigrant, die in Nederland zijn achtergebleven, en de immigrant vóór zijn vertrek gezorgd heeft volledig te hebben voldaan aan de formaliteiten voorgeschreven door de Nederlandse Bank N.V. en daardoor dus gebonden is aan de z.g. "Emigration Declaration".

De periode van de hierboven genoemde 4 jaren houdt verband met de omstandigheid dat de immigranten, die voor meer dan 4 jaar geleden zich in het buitenland hebben gevestigd, de status hebben verworven van niet-ingezetene.

Het is evenals voorheen, den immigranten toegestaan hun eigen inboedel, reisbagage en gereedschappen mee te nemen.

AMBASSADE

Aan Nederlandse Immigranten die werkzaam zijn in Land- of Tuinbouw zal zo lang de voorraad strekt op aanvraag gratis een exemplaar worden toegezonden van de Tuinbouwgids 1954.

Aanvragen te richten aan het volgend adres: Royal Netherland Embassy, office Agricultural Attache, 12 Marlborough Ave., Ottawa, Ont.

Hollandse koren
op het Folk Festival te Toronto

The Toronto Police Amateur Athletic Association organiseerde de 72ste Annual Field Day op Zaterdag 17 Juli 1954 in de Canadian National Exhibition Grandstand. Aan het in de middag gehouden Folk Festival namen deel groepen van 14 verschillende landen met "Songs and dances of their Nations". Nederland was vertegenwoordigd met de grootste groep, bestaande uit een koor van 80 stemmen, afkomstig uit zangverenigingen te Toronto, Fruitland en Burlington. Het geheel stond onder leiding van Menno de Groot, dirigent dezer koren.

Op voortreffelijke wijze heeft Nederland zich temidden van een uitgelezen internationaal gezelschap bij monde van dit koor doen horen. Het brengen van cultuurwaarden van eigen bodem, was het hoofddoel van dit Festival. Daarom was met veel zorg een programma samengesteld, dat een beeld zou geven van de schat aan Volksliederen die Nederland bezit. Begonnen werd met een "Oratio Pro Regina" (Gebed voor de Koningin), een compositie van Jos. Vrancken Sr., en in aansluiting daarop het Wilhelmus, tijdens het zingen waarvan de twee landsvlaggen werden ontplooid. Een bekende Valerius-klanck als "Gelukkig is het land", mocht natuurlijk niet ontbreken. Daarna twee geestige oude volksliederen: "Daer was a wuf die spon" en "Allen die willen naar Island gaen". De vrij moeilijke koorzetting van deze liederen werd door het koor met het grootste gemak gezongen. Er was blijkbaar hard op gestudeerd. Vol overgave en enthousiasme werd besloten met een lied van Cath. van Renes "Mijn Land", in een koorbewerking van Joop Schouten, welk lied werd begeleid door Mej. Krol aan de piano. Een waardig slot voor onze Nederlandse groep. Het was een gevarieerd programma dat boeide van het begin tot het eind. Ook de wijze van opkomen en het keurig zwart-wit in de kleding der koorleden maakte een zeer verzorgde indruk.

Van Canadese zijde vernamen wij niets dan lof over het optreden van de Nederlandse groep. Wel zou men gaarne bij een volgende gelegenheid ook eens wat Engelse en/of Canadese liederen op het programma zien. Misschien kan de dirigent hiermede rekening houden.

Van de andere deelnemende koren zouden we willen noemen die van Ierland en Lithauen. Deze koren beschikken over prachtig stemmen-materiaal; jammer dat hun programma's wat eenzijdig waren. Vooral van het laatste koor hadden wij gaarne iets beters gehoord dan het al te bekende koorgedeelte uit Faust.

Verschillende dansgroepen werkten ook mede aan deze middag, waarbij de eigen nationale klederdrachten een prachtig decorum vormden. De Scottish Dancers was wel de beste groep. Speciaal de uitgevoerde Zwaarddans was zeer de moeite waard en oogstte een geweldig applaus. Jammer dat de Finse plastische dansgroep niet meewerkte aan dit Folk Festival. Zij zouden een welkome afwisseling gevormd hebben in de lange reeks volksdansen die wij te zien kregen en die op de duur wat gingen vervelen.

Al met al een prachtige middag en wij kunnen niet anders dan de grootste waardering hebben voor het initiatief, dat door The Toronto Police Association is genomen en ten doel heeft om New Canadians in de gelegenheid te stellen iets te laten zien van hun van eigen bodem meegebrachte cultuurwaarden.

Onder de hoge bezoekers merkten we op o.a. de heer Ravesloot, Nederlands consul te Toronto.

M.d.G.

CHURCH LIFE IN CANADA

Levendig herinner ik mij toen de "Grote Beer" de St. Lawrence opvoer, dat mijn oog geboeid werd door de witte kerkjes, die tussen de huisjes met rode, groene en blauwe daken, een vriendelijke aanduiding waren van kerkelijk leven in ons tweede vaderland.

Menige camera werd op zo'n dorpje gericht, en daarmee werd ook het kerkje vastgelegd op de gevoelige plaat. M'n eerste foto van Canada vertoont een kerk!

Spoedig bleek dat Canada een land met kerken is. Waar onze immigranten ook heentrokken, overal vonden ze kerkjes, in steden en dorpen, soms zo maar midden in de "country".

Eerst zagen we de scholen ook voor kerkjes aan, en inderdaad ook de school heeft op het platteland vaak de vorm van een kerkje.

Er is kerkelijk leven in Canada. Soms moet men, of moet ik schrijven: vaak moet men zeggen: er wàs een kerkelijk leven in Canada.

Ik heb voor me liggen de Church pages van The Globe & Mail en de Toronto Daily Star. Wat een advertenties van kerken, die de mensen uitnodigen om a.s. Zondag de kerk te bezoeken. Ik zie ze van de United Church, Presbyterian Church, Church of England, Baptist Church, Evangelical Church (The People's Church), Pentecostal, Gospel Church, Interdenominational Church, Church of The Nazarene, Unity Church of Truth, Lutheran Church, Christian Missionary Alliance, Christian Reformed Church, Reformed Church, Salvation Army, etc. En al deze kerken of groepen getuigen door hun advertenties dat zij kerkelijk leven willen vertonen. Wat zijn er veel. Ik las ergens dat er in Amerika en Canada niet minder dan 250 denominations gevonden worden. Grote en kleine. Belangrijke en minder belangrijke. Die in een bepaalde streek worden gevonden en die over de gehele wereld te vinden zijn. Sommige, die werkelijk kerk willen zijn, andere, die zich als beweging aanduiden. Er zijn er, die wij kerk noemen, maar ook die we met de naam secte betitelen. Er is veel variatie in deze nieuwe wereld, ook in kerkelijk opzicht.

Het is van groot belang dat we er als immigrant enigermate mee op de hoogte zijn. We komen immers met de kerken in aanraking, omdat we met de kerkleden in aanraking komen.

Er zijn maar weinig Canadezen die niets met de kerk te maken willen hebben. Ze voelen voor het merendeel nog enige band met de kerk. Velen noemen zich b.v. Presbyterianen, hoewel zij sinds jaar en dag de kerk niet meer bezoeken. Toch willen ze niet graag voor kerk-lozen worden aangemerkt. Ze dragen de kerk een goed hart toe. Ze hebben er ook wel wat voor over. Ze hebben respect voor iemand die trouw naar de kerk gaat. Voor 'n dominee hebben ze, vooral als hij niet rookt noch drinkt, bijzondere eerbied.

Het is m'n bedoeling in deze rubriek, die ik graag met een Amerikaanse collega wil delen, telkens iets over het kerkelijk leven in Canada te schrijven. Daar behoeft ons eigen kerkelijk leven natuurlijk niet van te worden uitgesloten, maar 't gaat toch voornamelijk om een bespreking en beschouwing van anderen.

Heeft u vragen op dit terrein dan wil ik ze gaarne in deze rubriek verwerken. Dat ze er zijn, is mij meer dan eens gebleken.

Wat moet ik zeggen als men mij vraagt: waarom hebben jullie Nederlanders, een eigen Chr. Ref. Church? Waarom voeg je je niet bij een van onze Canadese kerken? Waaom gaan jullie, als je dan je eigen kerk wilt hebben, niet eens een keer of wat mee naar onze kerk? Waarom nemen jullie niet deel aan ons Church Supper of doen mee aan onze Church Fair?

De Synode van de Chr. Ref. Church heeft natuurlijk niet zonder grote oorzaak de Chr. Ref. Church trachten uit te breiden over Canada. Was er dan geen kerk, die onze bijbelgetrouwe Nederlandse immigranten kon opvangen? Geen kerk, die op schriftuurlijke wijze leefde en in belijdenis en practijk overeenkomst vertoonde met de kerken die in Nederland werden verlaten? Geen kerk, die op de kansel de zuivere prediking van Gods Woord handhaafde en door opleiding van Dienaren des Woords waakte voor afdwaling van de belijdenis?

Het antwoord moet helaas ontkennend luiden. Ook die kerken, die in belijdenis vlak bij ons staan, zijn in de practijk gedaald tot het peil van kerken die op de kansel ook gelegenheid geven voor een prediking die niet "naar de Schriften" is.

Dat is betreurenswaardig.

Daartegen zal ook in ons persoonlijk gesprek met leden van de andere kerken getuigd moeten worden.

Af en toe kunnen we daarbij gebruik maken van stemmen die in de kerken zelf opgaan, tegen de tuchtloosheid, tegen het al minder wordende kerkbezoek. Stemmen, die soms schijnen te zijn van een roepende in de woestijn, doch onder Gods zegen goede gevolgen kunnen hebben voor de opbloei van het kerkelijk leven.

Eigenaardig is dat bij vele Canadese kerken de belijdenis en de liturgie goed zijn, doch de prediking zoveel te wensen over laat. Niet overal natuurlijk, en niet in alle kerken, maar toch wel zo vaak, dat men van een tegenstelling tussen belijdenis en liturgie aan de ene kant en de verkondiging van Gods Woord aan de andere kant kan spreken.

Belijdenis en liturgie spreken ons in vele gevallen toe. We horen dezelfde klanken als in ons oude vaderland. We kunnen de belijdenis onderschrijven, de formulier-gebeden meebidden, de hymns uit volle borst meezingen..... maar de practijk van de Doop, het Avondmaal, de prediking ligt niet in het verlengde van dat wat beleden, gebeden en gezongen wordt.

En het moeilijke voor ons is dat velen dit zelf niet bemerken. Men aanvaardt schijnbaar klakkeloos de erfenis der vaderen, traditioneel, zonder zich rekenschap te geven van de rijke inhoud van die erfenis.

Meer dan eens zullen we gelegenheid hebben hierop te wijzen. Moeilijk zal het zijn, na te gaan door welke oorzaken sommige kerken in Canada hiertoe gekomen zijn.

Ik vroeg eens aan een vooraanstaande persoon van een meetellende Canadese kerk: Kunt u mij de verzekering geven dat alle predikanten in uw kerk geloven in de maagdelijke geboorte en in de lichamelijke opstanding van Christus?

En wat antwoordde hij?

"Toen ik jong was, geloofden ze het allen, maar nu durf ik er niet meer voor instaan. Sinds "cars and highways" in Canada de mensen uit de kerk haalden, is alles veranderd."

Als we dus in deze rubriek over Church life in Canada willen schrijven en daarbij verschillende kerken zullen moeten schetsen, zal dit wel een punt zijn, dat telkens naar voren komt, er is geen "discipline", geen orgaan dat waarborgt de zuiverheid van de prediking van Gods Woord. Zal de kerk waarlijk kerk willen zijn, dan moet zij er ook voor zorgen, dat op **elke** kansel een

rijke Christus voor een arme zondaar verkondigd wordt, ja, dat, zoals Paulus het zegt: de volle raad Gods, aangaande onze verlossing wordt gepredikt.

Er zijn heel wat Nederlanders van orthodoxen huize in de loop der jaren, voor de tweede wereldoorlog, naar Canada geëmigreerd. Waar zijn ze "geestelijk" gebleven? Wat is er van hun kinderen geworden? Ze zijn opgenomen in het leven van verschillende Canadese kerken. Sommigen hebben daarin ook het ambt van ouderling of diaken bekleed. Maar wat hebben ze betekend voor de doorwerking van het Evangelie? Och, in vele gevallen zijn ze eenzaam gebleven, hun kinderen zijn geworden als de andere Canadezen, nice people, maar geestelijk arm.

Er was geen kerk die hen kon opvangen en geven dat geestelijke voedsel, dat ze nodig hadden om te leven als echte kinderen van God. En..... daarom ook werden na de tweede wereldoorlog door de grootste arbeid van de Chr. Ref. Church de emigranten opgevangen opdat ze leven zouden in een kerk, die ernst maakt met de verkondiging van Gods Woord.

Amerikaanse en Nederlandse predikanten werken nu samen om de Chr. Ref. Church in Canada tot bloei te brengen. Als we samen in getrouwheid naar Gods Woord arbeiden dan zal er in onze kerk ook werkelijk leven zijn.

Ik schrijf hier onze kerk, omdat ik met hart en ziel tot deze kerk behoor. Toch wil ik mij niet ontveinzen dat er ook lezers van Calvinist-Contact zijn die tot een andere, de Reformed Church behoren. Een kerk, die van de onze verschilt, zoals wel uit een later artikel zal blijken, doch waarin ook Amerikaanse en Nederlandse predikanten samenwerken om gelovigen uit Nederland op te vangen. En ik hoop dat ook hun samenwerking moge brengen bloei van het geloofsleven.

Er zijn tal van broeders en zusters in de Ref. Church die met ons eensgeestes zijn en met wie wij op hartelijke wijze willen samenwerken, b.v. op maatschappelijk terrein, of om te komen tot een groot christelijk weekblad dat goede voorlichting geeft aan al onze immigranten.

Kerkelijk leven is er in Canada. Er zijn tal van kerken.

Hoe meer er naar Gods Woord geleefd en gewerkt wordt, en in de kerk beleden, gebeden en gezongen doch vooral ook gepreekt wordt, des te meer zal het kerkelijk leven verdiept worden.

En.... kerkelijk leven, zal het werkelijk leven zijn, behoort geloofsleven te zijn.

Brampton, J. van Harmelen

LEVENSBESCHRIJVING VAN JOHN WHITNEY PICKERSGILL, P.C., M.P., MINISTER OF CITIZENSHIP AND IMMIGRATION

John Whitney Pickersgill werd geboren 23 Juni 1905 te Wyecombe, Ontario, zoon van de heer en mevrouw Frank Allan Pickersgill.

Op jeugdige leeftijd verhuisde hij met zijn ouders naar Manitoba, waar hij zijn jongensjaren doorbracht. Hij genoot zijn opleiding op de openbare school te Ashern, Manitoba, Tache High School te St. Boniface en aan de universiteit van Manitoba, waarvan hij in 1926 promoveerde tot candidaat in „Arts". Hij promoveerde tot "Master of Arts" aan de zelfde universiteit in 1927. In dat jaar won Mr. Pickersgill een "I.O.D.E. scholarship", dat hem in staat stelde aan de Oxford University te studeren van 1927 tot 1929, waar hij zich specialiseerde in geschiedenis. In de zomers van 1930 tot 1933 en opnieuw in 1935 en 1937 zette hij zijn studies voort in Oxford en Parijs. Gedurende de academische jaren van 1929 tot 1937 was hij lector in geschiedenis aan het Wesley college aan de Universiteit van Manitoba.

In 1937 deed Mr. Pickersgill examen voor de functie van derde secretaris aan het Department van Buitenlandse zaken te Ottawa, en trad in dienst van dit department in het najaar van het zelfde jaar. Hij was vrijwel rechtstreeks verbonden aan het bureau van de Eerste Minister, de overleden Right Honourable W. L. Mackenzie King, die destijds ook staatssecretaris was voor Buitenlandse Zaken.

In 1942 werd hij benoemd tot prive-secretaris van het secretariaat voor Buitenlandse Zaken, welke functie hij bekleedde tot 1945. In dat jaar werd hij benoemd tot speciale assistent van de Eerste Minister, wat hij bleef tot zijn benoeming als ambtenaar van de Geheime Raad en Secretariaat van het Kabinet in Juni 1952. In Juni 1953 werd Mr. Pickersgill benoemd in het Kabinet als staatssecretaris van Canada, en werd gekozen tot liberaal lid van het Parlement voor de -Newfoundlandse afdeling Bonavista-Twillingate bij de algemene verkiezingen van 10 Augustus 1953. In Juli 1954 werd hij benoemd tot Minister van Citizenship and Immigration.

Mr. Pickersgill trouwde op 23 Juni 1939 met Mary Margaret Beattie, dochter van de heer en mevrouw J. T. Beattie van Winnipeg. De heer en mevrouw Pickersgill hebben 4 kinderen: Jane, Peter, Alan en Ruth. Zij vestigen zich op 550 Maple Lane, Rockcliffe Park, Ottawa.

Hon. J. W. Pickersgill, Minister of Citizenship and Immigration werd als zodanig benoemd met ingang van 1 Juli 1954. Bij aanvaarding van zijn ambt heeft hij zich met de volgende boodschap tot de New Canadians gericht:

Met groot genoegen heb ik de uitnodiging van een aantal uitgevers van immigrantenbladen aangenomen een boodschap tot de New Canadians te richten ter gelegenheid van mijn benoeming tot Minister van Citizenship and Immigration.

Het Department of Citizenship and Immigration en al zijn leden hebben een warme belangstelling voor hen die naar Canada gekomen zijn om zich een nieuw bestaan in een nieuw land te scheppen. Door de verschillende afdelingen van het Department of Citizenship & Immigration worden diensten verricht om nieuw aangekomenen ter zijde te staan om leden van de Canadese gemeenschap te worden.

De waarde, die de New Canadians stellen in hun Canadees staatsburgerschap blijkt wel het beste uit het toenemend aantal, dat het staatsburgerschap aanvraagt. In de pas geeindigde zitting van het Parlement werd de procedure om Canadees burger te worden, vereenvoudigd. Onder de Citizenship Act moest een "declaration of intention" worden ingediend minstens twaalf maanden voordat het Canadees staatsburgerschap werd aangevraagd. Deze "declaration of intention" is niet langer vereist.

Onder de nieuwe procedure is iedereen, die 5 jaar gevestigd is in Canada na de datum dat hij aan land gestapt is, gerechtigd een aanvraag bij de rechtbank in te dienen om Canadees staatsburger te worden. Een nieuwe burger moet natuurlijk een van de twee officiele talen van dit land kennen, enigszins bekend zijn met de Canadese wetten en een goede reputatie genieten.

Vele toekomstige staatsburgers kunnen alsnog wensen blijk te geven dat zij van plan zijn Canadees burger te worden. Regelingen zijn daarom getroffen, dat de "declaration of intention" Canadees burger te worden, alsnog kan worden ingediend. Deze verklaring kan worden ingediend bij de ambtenaar van de rechtbank in het gerechtelijke district waar de toekomstige staatsburger woont of rechtstreeks bij de ambtenaar van de "Canadian Citizenship" in Ottawa.

Ik weet, dat mijn voorganger, Hon. Walter Harris, zich in de meest hartelijke betrekkingen met de New Canadians van vele nationaliteiten mocht verheugen en dat hij een grote mate van samenwerking ondervond in de uitvoering van het werk tot opbouw van ons staatsburgerschap. Ik verlang naar een voortzetting van deze hartelijke betrekkingen en dezelfde hulpvaardige samenwerking.

Mrs. C. WITT

VOOR DE VROUWEN

Grepen uit de Canadese geschiedenis

Mrs. C. Jaarsma, Trenton Ladies' Aid.

Aangezien wij allen hier naar Canada gekomen zijn met het idee dit ons nieuwe vaderland te maken, lijkt het mij wel op zijn plaats eens iets te leren over de geschiedenis van Canada.

Hoewel we Canada een nieuw land noemen, wat het in vergelijking met de Europese landen ook wel is, moeten we 1000 jaar terug gaan om de eerste blanken in deze oorden te begroeten. Deze eerste bezoekers van over het grote water waren de Noormannen, tijdgenoten van de wilde rovers die in ons landje zo huishielden. Oude Noorse geschriften maken melding van verschillende tochten. Een hunner, Leif Erikson, of Leif the Lucky (gelukkige Leif), bereikte de kust van Maine in de V.S. Even later werden nederzettingen gevormd in "Wijnland".

Waarom deze kolonies opgeheven werden weten we niet. Wel schijnen de Noormannen scheepsladingen hout naar Groenland vervoerd te hebben.

Daarna moesten echter bijna 500 jaar voorbij gaan eer er weer blanken op het Westelijk Halfrond kwamen.

We schrijven 1492 als Columbus naar het Westen wegzeilt in een poging om China te vinden en op Trinidad terecht komt zonder in 't begin te beseffen dat hij een heel nieuw werelddeel ontdekt heeft. Zijn voorbeeld vindt navolging en in 1497 vinden we er John Cabot voor Henry VII van Engeland. Hij vertelt hoe hij van Bristol uit 50 dagen lang naar het Westen gevaren is en toen land gevonden heeft, weliswaar een wilde, eenzame kust en geen grote, dichtbevolkte steden, waar Marco Polo van schrijft, maar hij is vast overtuigd het verre Oosten gevonden te hebben. Hij hoopt dat de Koning een tweede reis zal willen steunen. De Koning vraagt: "Maar heb je dan helemaal niets gezien dat van waarde was?" "De zee, lieve Majesteit. De zee is daar zo vol vis, dat ze er bij mandenvol uitgeschept kunnen worden. Wij kunnen zoveel vis hierheen brengen, dat de handel met IJsland overbodig wordt".

De schatten der zee maken geen diepe indruk op de Koning, maar als Cabot met Italiaanse welsprekendheid en overtuiging zijn zaak bepleit, laat de Koning zich overhalen en belooft koninklijke bevelen voor het voorbereiden van een nieuwe expeditie. Cabot heeft zijn schepen en provisie maar voor het uitzoeken en.... de grote zakenlieden moeten "natuurlijk voor het een en ander betalen".

Helaas wordt uit zakelijk oogpunt deze reis een fiasco. Maar al spoedig blijken de Europese vissers bestand tegen de gevaren van de lange reis en zien we ieder voorjaar grotere vissersvloten in Nova Scotia aankomen voor een drukke zomer van vissen en stokvis maken.

Gedurende de gehele 16de eeuw was het doel van alle reizen naar dit continent het vinden van een handelsweg naar de Orient. Verschillende ontdekkingsreizigers kwamen hier aan en aan hun moed en doortastendheid hebben we veel te danken.

Daar was allereerst Jaques Cartier, die in opdracht van Koning Frans I van Frankrijk in 1534 uitzeilde.

Men begreep toen wel, dat men hier met een "Nieuwe Wereld" te doen had, maar niet dat die zich uitstrekte van Pool tot Pool. Er moest toch zeker een manier zijn, er omheen te zeilen en zo in het Verre Oosten te belanden.

Toen dus Cartier de wijde mond van de St. Lawrence Golf bereikte, en dus verder naar het Westen kon varen, dacht hij vast zijn doel bereikt te hebben. Groot moet de teleurstelling geweest zijn, toen hij, verder varend ontdekte, dat het een grote rivier was. Een eind verder de rivier op ontdekte hij het eerste Indiaanse dorp Stadacona en verderop een ander, Hochelaja. Een grote waterval versperde daar echter de weg en Cartier moest onverrichterzake terug keren. Toch komt hem de titel "Ontdekker van Canada" toe.

In de maand April 1610, zette een klein zeilschip, de Discovery, koers naar het Westen. Kapitein Henry Hudson was al een befaamde ontdekkingsreiziger. Het jaar te voren had hij de rivier ontdekt, die nu nog zijn naam draagt. Deze keer zeilde hij uit om een weg om de Noord te zoeken.

Na vele dagen door ijsschotsen gehinderd noordelijk gevaren te zijn, kon de Discovery eindelijk naar het Zuiden gaan. Reeds was Hudson overtuigd in de Stille Oceaan te zijn, toen ook hij teleurgesteld werd en dat grote water de James Bay bleek te zijn. De bemanning, half ziek van scheurbuik, sloeg aan het muiten. Hudson, zijn zoon en de zieke leden van de bemanning werden in een sloep overboord gezet. Niemand heeft ooit meer iets van hen vernomen.

Tegen het eind van de 16de eeuw hadden Spanje en Portugal in Midden Amerika en Zuid Amerika kolonien gesticht. In het het Noorden beconcurreerden Engeland en Frankrijk elkaar.

De enige rijkdom van het Noorden was toen bont. Om het land tot Franse kolonie te maken, besloot koning Henry IV een handelsgenootschap te stichten, dat het monopolie in de bonthandel kreeg op voorwaarde, dat het nederzettingen zou bouwen en met kolonisten bevolken. Veel kwam hier echter in het eerst niet van terecht. Enige nederzettingen waren St. Croix, Port Royal, en Quebec. De leider van de laatste was Samuel de Champlain. Deze besloot tot verdere ontdekkingsreizen. De eerste reis werd het begin van de oorlogen met de Indianen. Enige jaren tevoren hadden Franse bonthandelaars de Algonquin Indianen beloofd hen te zullen helpen tegen de wilde Iroquois. Nu zag Champlain zich genoodzaakt deze belofte gestand te doen. Hijzelf raakte gewond, maar wat erger was, de Iroquois waren van dat ogenblik af de vijanden der Fransen.

Champlain en zijn volgers maakten vele reizen door Ontario en tot aan Lake Superior. Voor zijn dood in 1635 hielp hij met het bouwen van de eerste Franse nederzetting in Nova Scotia, Arcadia. Met de kolonisten kwamen ook de eerste missionarissen, Katholieke priesters. Zij deden echter meer voor de kolonisten dan voor de Indianen, bij wie ze weinig invloed hadden. Engeland trachtte nu ook voet aan wal te zetten in Nova Scotia. Zij moesten zich echter terugtrekken in 1629. Bijna 40 jaar na hun eerste aanval veroverden de Engelsen 'n deel van Arcadia. Een poos bestonden de twee kolonien naast elkaar tot zij in 1667 weer geheel aan Frankrijk kwam. In 1710 moest zich Port Royal aan een sterke Engelse vloot overgeven. Sinds die dag behoren de Atlantische provincies onder de Engelse vlag, behalve de eilanden Cape Breton en Ile St. Jean (P.E.I.). In de Franse kolonie aan de St. Lawrence, Nieuw Frankrijk, heerste het feodale stelsel, d.w.z. dat seigneurs of landheren stukken land langs de rivier kregen van de koning. Daarvoor moesten ze dan beloven nederzettingen te organiseren, de bossen te kappen en de koning te gehoorzamen en te dienen. Iedere seigneur verdeelde zijn land onder een groep kolonisten of habitants. Deze moesten het land plantbaar maken. Ze betaalden de landheer een kleine huurprijs en een klein gedeelte van de oogst, b.v. een bushel graan of een half dozijn kippen. Om alle farms aan het water te laten liggen, moesten ze lang en smal zijn en hoe meer kolonisten er kwamen, des te smaller werden de stukken. Hoewel het feodale stelsel al lang niet meer bestaat, vindt men in Quebec nog overal zulke lange smalle farms.

In het begin was de bonthandel de voornaamste handel in Nieuw Frankrijk. Maar de koning zag in, dat zolang voedsel uit Frankrijk geimporteerd moest worden, de kolonie nooit meer dan een "trading post" kon worden. Om dus de kolonisten in het farmwerk te houden, werd de bonthandel verboden. Deze werd een monopolie in de handen van één handelsmaatschappij. Hoewel de straffen heel zwaar waren en zelfs de doodstraf werd toegepast, was de verleiding om veel geld te verdienen te groot voor vele jonge habitants, die de farms verlieten en als "trappers" in de bossen gingen leven. Men noemde hen woudlopers. Hoewel het over 't algemeen ruwe mannen waren, die het met de wet niet zo nauw namen, hebben we het aan hen te danken, dat Zuid Ontario opengelegd werd.

(Wordt vervolgd)

Afvaart **25 NOVEMBER** van **HALIFAX** met de moderne **MAASDAM**

(23 November van New York)

Onder persoonlijk geleide van Pieter J. M. de Bruin, Hoofd van het kantoor van de Holland-Amerika Lijn te Toronto, die Uw gastheer zal zijn gedurende de reis. Hij zal er voor zorgdragen, dat U zich "thuis" voelt en plezier heeft onderweg en dat Sint Nicolaas aanwezig is op een vrolijk feest, dat speciaal voor de kinderen zal worden gegeven.

Viert Sinterklaas-avond in Holland!

Maakt de overtocht tezamen met velen van Uw landgenoten op de geriefelijke MAASDAM waar U met Uw gezin zich zult verheugen in de overvloedige en uitstekende maaltijden bereid naar Uw eigen smaak.

In de Toeristenklasse zult U vrijwel het gehele schip te Uwer beschikking hebben. De minimum prijs is slechts $167.50 naar Rotterdam. Eerste Klasse (39 passagiers) vanaf $235.00. Onder bepaalde voorwaarden kunnen Nederlanders, die in Canada gevestigd zijn, de overtochtskosten in guldens betalen. Nadere inlichtingen worden gaarne verstrekt.

BOEKT DOOR BEMIDDELING VAN UW REISBUREAU

Holland-Amerika Lijn

"IT'S GOOD TO BE ON A WELL-RUN SHIP"

The Laurentien, Dominion Square, Montreal 2, P. Q.
38 Melinda St., Toronto 1, Ont.—Room 405 Royal Bank Bldg., Winnipeg, Man.—591 Burrard St., Vancouver 1, B. C.

EVEN AANLEGGEN BIJ HET LAGE LANDJE

VLIEGTUIGEN UIT NEDERLAND

De bekende vliegtuigenfabriek van Koolhoven, die met de Meidagen van 1940 ter ziele ging en sindsdien nimmer meer van zich heeft laten horen, zal in Rotterdam worden herbouwd: een nieuwe fabriek zal worden opgetrokken in de Zestienhovense Polder. De fabriek zal 250 man personeel aantrekken en zich bezighouden met het reviseren van vliegtuigen en het vervaardigen van zweefvliegtuigen. De nieuwbouw wordt geheel uit eigen middelen gefinancierd.

"ONZE" PRINS EN "ONZE" KONINGIN

Prins Bernhard heeft Dinsdag 29 Juni zijn 43ste verjaardag gevierd. Een paar dagen daarvoor werd hij geinstalleerd als landscommandeur in de Orde van Sint Jan, een organisatie van Nederlandse edellieden van prot. christelijke religie, die de mensheid wil dienen in de breedste zin van het woord: hulp aan zieken, gewonden, zwakken en andere hulpbehoevenden. De Prins heeft hiermee de leiding van de Orde overgenomen van de aftredende grootmeester, mr W. J. baron van Lynden. Koningin Juliana woonde de kleurige plechtigheid bij in de Ridderzaal.

De Landsvrouwe heeft getoond nog steeds ten volle mee te leven met de getroffenen uit de rampgebieden. Zij heeft een grote tocht door al deze gebieden gemaakt, waarbij zij zich nauwkeurig op de hoogte stelde van de problemen, die daar nog zijn, al zijn de meeste stoffelijke noden tot een oplossing gebracht.

Vlak na dit meerdaags werkbezoek vertrok de Koningin naar Walcheren, waar het volledig herstel van dit eiland gevierd werd in een driedaags feest. Er werd een dankdienst gehouden in de Grote Kerk van Middelburg, er was een luisterrijke optocht, waarbij tal van typische Zeeuwse klederdrachten aan Koningin en Prins voorbij trokken en tenslotte opende de Koningin "Walcheren in Miniatuur", een copie van het eiland - net zoiets als Madurodam in Den Haag maar dan op groter schaal - die op een groot terrein in de Zeeuwse hoofdstad gestalte heeft gekregen. Het aardige hiervan is, dat elke stad en elk dorp van het eiland zelfstandig voor een verkleinde editie van het betreffende deel van het eiland heeft gezorgd. Jong en oud hebben gedurende vele winteravonden aan het tot stand komen van deze aantrekkelijke bezienswaardigheid mee gewerkt. Er is zeer veel belangstelling voor deze expositie.

EEN "PEN"-CONGRES

Letterkundigen uit vele landen zijn bijeen gekomen in Amsterdam waar het z.g. PEN-congres werd gehouden. Een onderdeel hiervan was een drievoudige erepromotie: drie schrijvers van Europese vermaardheid, te weten de Engelsman E. M. Forster, de Fransman Jean Schlumberger en de Nederlander Victor E. van Vriesland, kregen de bul honoris causa voor letterkundige prestaties.

ALS DE NOOD OP 'T HOOGST IS......

Vroeg op een morgen werden twee wanhopige meisjes, die een gehele nacht in een roeiboot op de Waddenzee hadden rondgedobberd, door de reddingboot Prins Hendrik in veiligheid gebracht, kort voor het ogenblik dat ze de Noordzee in zouden drijven.

FEUILLETON

TUSSEN TWEE MACHTEN

door S. HARRISON

24)

„Ja, neem het maar voor je meisje op. Het is toch waar, zoals ik je zeg. Jij moet straks brood verdienen voor je eigen gezin en voor dat van je werkloze schoonouders."

„Ik heb het er ook moeilijk genoeg mee. Ik wou dat het anders was. Geeft u me eens goede raad!"

„Het afmaken, James. Dat doet even pijn. Maar over een paar maanden ben je er mij dankbaar voor. Je kunt toch moeilijk aan je kenissen vertellen, dat je schoonvader in de werkverschaffing gaat?

Het is nu eenmaal zo gelopen. Als Betty's vader werk had gehouden, dan waren die moeilijkheden er zo niet geweest. Nu lijkt me verbreken de enige weg."

James zei niets meer. Zijn vader merkte echter wel, dat hij er niet meer zo afwijzend tegenover stond als een paar weken terug. Misschien zou het lukken. „Die jongen kreeg later best een meisje uit een goede familie."

„Betty, zullen we afspreken, dat we volgende maand trouwen? Je vader is nu in de werkverschaffing. Om hem hoef je het dus niet te laten. Je hebt lang genoeg uitstel gehad. We moeten eindelijk tot een besluit komen."

„Je weet, wat ik gezegd heb, James. Eerst een paar maanden aanzien, of vader het vol kan houden. Als we nu afspreken te zullen trouwen en vader kan het niet volhouden, wat dan?"

Betty dacht er aan hoe vader Zaterdag was thuis gekomen. Hij hield zich goed, maar hij leek in die week wel een jaar ouder geworden. Misschien wende het op den duur. Maar ze vreesde.

„Neen, Betty. Dat wil ik niet. Ik heb nu lang genoeg gewacht. Als je nu weer uitstelt, geloof ik niet, dat je echt van me houdt. Het is altijd „vader dit" en „vader dat," zolang we verloofd zijn. Dat verveelt me op den duur. We moeten tot een beslissing komen. Als je meer van je familie houdt dan van mij, nu, hoe jammer ik het ook vind, dan moeten we maar een eind aan onze verloving maken. Aan jou ligt de beslissing: trouw nu, of: de verloving verbreken."

„Maar je kunt toch nog wel een maand of twee wachten? Het komt toch op die paar weken nu niet aan?"

„Het komt niet aan op een of twee maanden. Maar hoe zal het dan zijn? Het komt er op aan, of je echt van me houdt. En als je echt van me houdt, beslis je nu."

„Dat kan ik niet. Als jij echt van me houdt, gun je me dat uitstel."

„Neen. Nu beslissen, of we kunnen beter uit elkaar gaan. Als jij heel je leven je familie boven je man blijft verkiezen, wordt ons huwelijk toch narigheid. Dan is het beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald."

Het werd moeilijk voor Betty. Ze hield veel van James. Ze had nu ruim drie jaren geen andere gedachten gehad, dan dat ze eens met hem zou trouwen. Maar dan zag ze weer het bleke afgetobde gezicht van haar vader. Zou die het volhouden? Als ze besloot te zullen trouwen, zou hij het volhouden, totdat hij er dood bij neerviel. Maar mocht ze dat eisen?

„Als je eens beloofde, vader een vergoeding te geven voor mijn salaris, dat hij niet..."

„Neen, ik heb al eerder gezegd, ik voel geen verplichting jouw familie te onderhouden."

James zei dit wat ruw. Deze woorden vormden het resultaat van zijn overleggingen in de laatste weken. Betty beluisterde er minachting in van haar ouders. Toen was ze ook beslist.

„Over twee maanden kan ik beslissen, eerder niet. Omdat ik mijn vader te lief heb, dat ik hem zou willen laten omkomen in de werkverschaffing, mag ik nu nog geen beslissing nemen. Wil je mij die tijd niet geven, maak het dan maar uit."

„Jij wilt het."

Hij gaf haar zijn ring terug.

Betty nam haar verlovingsring, die ze nu ruim drie jaar gedragen had, en met afgekeerd gezicht gaf ze James die weer.

Ze kon hem niet aanzien.

Het was uit. Voor goed uit, begreep ze.

„Here help me," bad ze stil.

„Dag Betty, het ga je wel."

„Dag James."

De regering zorgde goed voor de te-werk-gestelden.

Hun taak was een weg aan te leggen door 'n bosrijke streek van Iowa. Ze werkten te ver van huis om 's avonds naar hun woningen terug te keren, maar de keten, waarin zij sliepen, waren ruim en fris. Ook was er een recreatie-gebouw waar de mannen hun vrije avonden konden doorbrengen. Films werden er vertoond, toneelgezelschappen traden geregeld op, lezingen werden gehouden. Er was ook een studiezaaltje en een leeszaaltje met een keur van boeken, die in kisten van het ene kamp naar het andere werden

De vijftienjarige kinderen hadden een vissersvletje bemachtigd om eens een eindje mee te roeien. Onbekend als ze waren met tij en stromingen werden ze onherroepelijk de Waddenzee in gedreven. Bij eb kwamen ze op een zandbank te zitten. Ze stapten uit de boot en probeerden wadend naar de kust te komen, doch het wad was omgeven door diepe stromen. Juist voor het moment dat de kinderen weer in de boot moesten gaan omdat het water te hoog kwam en het scheepje de Noordzee in ging drijven, werden ze door de boot ontdekt en gered.

TE VEEL VAN 'T GOEDE

Een commissie die haar oordeel moest geven over de wetsvoorstellen tot herziening van het middelbaar en voorbereidend hoger onderwijs heeft geconcludeerd dat de huidige examendruk in de hoogste klassen van H.B.S. en Gymnasia een nadeel voor het onderwijs en voor de leerlingen betekenen. Zij geeft in overweging het aantal vakken waarin wordt geëxamineerd te beperken. De commissie meent dat bij de oude regeling de ontwikkeling van de persoonlijkheid der leerlingen in het gedrang komt.

TOEN DE ZON WEG WAS

Woensdag 30 Juni heeft half Nederland tussen half twee en half drie 's middags door beroete glaasjes naar de zon staan turen. Er was een zonsverduistering, die driekwart van deze enorme lichtbron aan capaciteit ontnam. De kippen in Barneveld gingen op stok, alsof de nacht aanbrak en de herten op de Veluwe waren zo in de war dat ze herhaaldelijk de rijkswegen over staken, iets wat anders vrij zelden voorkomt.

Een Nederlandse expeditie van amateur sterrekundigen maakte een reis naar het Noordelijke gedeelte van Zweden om daar de totale zonsverduistering niet alleen te aanschouwen maar met behulp van tal van instrumenten van seconde tot seconde op de gevoelige plaat vast te leggen. Twee maanden van voorbereiding gingen aan dit experiment vooraf, dat tenslotte nog mislukte omdat op het bewuste moment een dik wolken dek waarneming van het sterrenheir onmogelijk maakte..... Pech dus voor deze Nederlandse enthousiasten die bovendien bij binnenkomst in Zweden een paar dagen door de autoriteiten werden opgehouden omdat men meende met atoomspionage te doen te hebben!

DE N.C.R.V.

Misschien herinneren velen zich nog wel de grote actie van de N.C.R.V. ten bate van de kankerbestrijding, die zovele tienduizenden heeft opgebracht. Inderdaad kon daardoor de bestrijding van de kanker doeltreffend ter hand worden genomen. Maar, zo verklaarde dezer dagen de voorzitter van het Koningin Wilhelmina Fonds, mr J. Th. Bonnerman, wij moeten nu ook zorgen dat de geleerden de beschikking krijgen over de nodige apparatuur opdat de kankerlijders de hulp kunnen krijgen die de wetenschap kan geven. Jaarlijks achtte hij een kapitaal van niet minder dan anderhalf millioen gulden nodig, wil het werk behoorlijk worden voortgezet.

KLOEKE TAAL VAN HET C.N.V.

De voorzitter van het Christelijk Nationaal Vakverbond heeft in Utrecht een opmerkelijke rede gehouden. In de eerste plaats bepleitte hij een herziening van het huidige loonpeil in verband met gestegen kosten van levensonderhoud. Wie loonpeil zegt, zegt loonvorming, aldus de heer Ruppert. Naar het gevoelen van het C.N.V. eist een rechtvaardige verdeling van de welvaart een andere methodiek dan de nog steeds door de overheid centraal beheerste loonpolitiek, die uit een tijd van armoede dateert.

Over het mandement van de bisschoppen

---

gezonden. Het was er best uit te houden naar het wereldse.

De geest was er echter algemeen ongelovig.

De meeste tewerkgestelden waren mensen van de wereld. Vroeger nette arbeiders of boeren, waarvan velen Zondags nog wel eens naar de kerk gingen, maar die voor het dagelijks leven slechts vroegen naar brood en spelen. Bidden voor het eten — wie dacht er aan? Kaartspel — daar zat toch niets verkeerds in? Hoe zou je anders de vervelende avonden om krijgen?

Het is te begrijpen, dat Andrew Wellington zich in deze omgeving niet thuis gevoelde. Ook viel het werk hem zwaar. Hij was zo jong niet meer. Grondwerk was hij niet gewoon. Maar dat wende toch langzamerhand. Hij had een gezond gestel en was voor zijn leeftijd nog krachtig.

De meeste moeite gaf de vrije tijd. Hij ging naar de leeszaal of studiezaal.

Nu moet ge u die zalen niet zo enorm voorstellen. Het waren twee vertrekjes in het recreatie-gebouw naast de keuken, ieder van 'n vier bij vier meter met een paar tafels-en kasten. Toch, daar kon hij rustig zitten.

Zijn kameraden nodigden hem soms uit om met hen mee te doen. Zij hadden een vierde man bij een kaarttafeltje nodig. Of er werd een film vertoond, die moest hij toch nodig zien. Of er kwam, heel belangeloos, een toneelgezelschap, hij kon die mensen toch het affront niet aandoen, dat hij alleen in de studiezaal bleef zitten. Bovendien: ze hadden die zaaltjes nodig als kleedkamers.

Maar Wellington was principieel tegen kaarten. Hij was nooit in de schouwburg geweest, en voelde er niets voor zich door allerlei cabaret-achtige stukken te laten vermaken. Eén keer was hij meegegaan naar een film. Het zou ook de laatste keer zijn. Sensatie en zinneprikkeling van het begin tot het eind.

"We zijn toch geen jongejuffers", had een arbeider uit Dubuque tegen hem gezegd, toen hij zijn afkeer erover had uitgesproken. "Ik kan zien, dat je nog niets gewend bent, kerel. Deze film is heel netjes. Ik heb wel eens wat anders gezien. Al geef ik toe, dat ik mijn dochter hier niet graag tussen had zien zitten".

Wellington bad voor zijn eten. Dat was voor de meesten een buitengewone curiositeit. Een enkele Rooms-Katholiek sloeg een kruisje. Maar dat iemand zijn handen vouwde en zijn ogen sloot zo lang, leek ze geheel en al overdreven.

"Thuis kun je bidden zoveel je wilt. Hier met je vroomheid te koop lopen is larie".

Ze maakten meer dan eens een grap met hem.

Op een keer leek alles heel rustig voor het eten. Zelfs onder zijn bidden waren ze stiller dan gewoon. Wellington begon te eten. Wat was het gruwelijk zout! Hij keek eens rond. Allen aten smakelijk. Hij proefde nog eens. Het was ongenietbaar. De anderen aten rustig voort. Hij nam met tegenzin nog een paar happen.

"Smaakt het je niet, Wellington?" vroeg een.

"Ben je niet lekker soms? Je eet niet".

"Moet je wat zout?" lachte een derde.

Toen ging hem een licht op. Hij nam zijn bord en bracht de inhoud naar de keuken. Hij zei tegen de zaalchef: "Hier is zout in gemorst". Hij kreeg een nieuwe portie.

Soms kwamen de lui met de flauwste spotternijen bij Wellington.

"Smaakt jou eten nu beter dan het onze, als je gebeden hebt?"

"Waarom zorgt je God niet beter voor je? Hij had toch gemakkelijk kunnen zorgen, dat jij niet werkeloos werd".

Wanneer ze dubbelzinnige liedjes zongen, terwijl Wellington in de buurt was, zeiden ze: "Stop je oren maar toe, dominee".

Die kerels bedoelden het niet altijd kwaad. Ze plaagden elkaar ook. Dat ze hem plaagden vond Wellington ook niet zo erg. Maar het deed hem pijn dat hun plagen meest met spotten gepaard ging.

Hij probeerde met deze of gene een praatje te maken. Maar het lukte niet contact te krijgen. De meesten waren geheel en al vervreemd van God en Zijn dienst. Bidden, God-dienen was hun even vreemd als het buigen voor houten of stenen afgoden. Wellington leek ze een curiositeit uit vroeger eeuwen. Zo leefden de mensen toch nu niet meer?

De gesprekken in de slaapzalen waren dikwijls verre van kuis. Soms gingen in de avond mannen uit, die laat in de nacht terug kwamen. Dat was verboden. Maar er was altijd wel iemand, die ze binnen liet. Dan werd er gesmuigeld en gelachen. Wellington begreep, dat een deel van het zuurverdiende geld weer aan lichtekooien was betaald voor wat onrein zingenot.

Ze merkten wel, dat hij er een afschuw van had. Maar dat prikkelde ze juist in zijn tegenwoordigheid ervan op te geven.

Nu en dan hoorde hij opmerkingen als: "Dominee, wanneer jij eens uit wil. Ik weet een goed adres voor je".

Drie weken had Wellington daar nu geleefd. Eén Zondag had hij er doorgebracht. Die was het ergste geweest. Hij had negen mijl heen en negen mijl terug gelopen, om een slap preekje te horen. Toch, de wandeling door Gods vrije natuur had hem goed gedaan. 's Middags om twee uur was hij weer in het kamp geweest. Heel de verdere dag had hij zich verveeld en geërgerd. Het leven ver van huis was voor andere mannen ook niet prettig. Zij zochten echter hun vermaak in kaarten en drinken, in zwetsen en liederlijke taal. Het was voor een mens, die God vreesde, een voortdurende kwelling in hun midden te vertoeven.

Nu zou Andrew Wellington voor de tweede maal een weekend naar huis. Met autobussen werden de mannen naar het naastbijzijnde station gebracht, vandaar ging het met de trein verder 's Avonds acht uur kwam hij in Granttown aan.

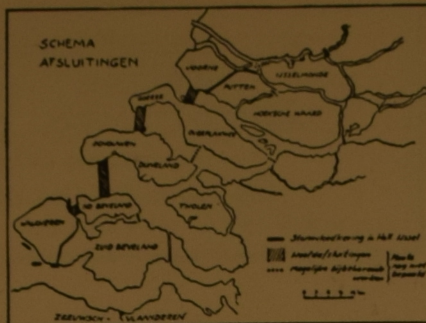
(Wordt vervolgd)

in Nederland (die van hun geloofsgenoten onder bepaalde dwangmaatregelen eisten zich los te maken van de Partij van de Arbeid, een zaak die in Nederland zeer veel pennen in beweging heeft gebracht) zeide de heer Ruppert: Ik ben geen bisschop, de episcopale vorm kent mijn kerk niet, maar als ik bisschop zou zijn, dan zou ik stellig een brief aan mijn mede-christenen schrijven en daarin betuigen dat het mij een volstrekt raadsel is hoe een christenmens in het huidige socialisme leven kan. Wij behoeven, zo besloot de voorzitter, als vakbeweging, nodiger dan brood, de band met de hemel: moge die band in de christelijke vakbeweging bestaan!

DE GESPRONGEN VOORRUIT

Lange tijd heeft men zich in het lage landje bezig gehouden met de vraag hoe het komt, dat voorruiten van auto's zomaar, zonder enige oorzaak ogenschijnlijk, in duizenden stukjes uiteenspatten. Nog niet lang geleden overkwam dat drie automobilisten achter elkaar op de rijksweg Utrecht - Den Haag. Een paar weken later gebeurde hetzelfde met een auto die zich in de Maastunnel bevond, dus atmosferische storingen, waaraan men in eerste instantie dacht, konden beslist de oorzaak niet zijn.

Thans heeft men een plausibele (en waarschijnlijk de juiste) verklaring opgespoord: autoruiten bestaan, zo zeggen deskundigen, uit z.g. gehard glas. Bij het harden er van wordt gebruik gemaakt van de oppervlaktespanning, die in het glas wordt aangebracht. Wordt de rand van het geharde glas beschadigd, dan kan de spanning vrij komen, waardoor het glas met een knal in splinters vliegt. Dit beschadigen kan ontstaan bij oude auto's, waarvan de rubber sponningen versleten raken. Daardoor komt het glas in aanraking met metaal, met bovengenoemd gevolg.

DELTA PLAN

Het bekende Delta plan dat de afsluiting van de zeegaten tussen de eilanden Voorne en Goeree, Goeree en Schouwen, Schouwen en Noord Beveland beoogt, is voor het eerst in openbare discussie geweest op een vergadering van leiding gevende figuren, die uitging van de Maatschappij van Nijverheid en Handel te Maastricht. Het stoutmoedige project ontmoette warme instemming. Door tal van deskundigen - o.a. ir A. G. Maris, de voorzitter van de een jaar geleden ingestelde Delta-commissie - werden belangrijke mededelingen gedaan.

Zo werd gezegd, dat het gehele werk, dat ongeveer 25 jaar in beslag zal nemen, 1750 millioen gulden zal gaan kosten. Het is zo goed als zeker, dat begonnen zal worden met het leggen van een dam in het Haringvliet tussen Voorne-Putten en Goeree-Overflakkee. Deze dam wordt de kraan waarmee het hele zoetwaterbekken van het afgesloten gebied en dat van de omliggende streken kan worden beheerst. Daarna komt de Grevelingen aan de beurt.

Duidelijk werd aangetoond dat afsluiting voordeliger en veiliger zal zijn dan het verhogen van de bestaande dijken. Het land wordt menselijkerwijs op de beste manier beveiligd tegen een "hyperstorm" als die van Februari van het vorige jaar. Verzilting en verdroging van de bodem tot diep in Brabant worden tegen gegaan. De zoutgrens op de rivieren wordt teruggedrongen tot voorbij Rotterdam. Hierdoor kan het Westland zoet water putten uit de Waterweg en is het drinkwater van Rotterdam verzekerd. Kortom, de vele voordelen wegen tegen de weinige nadelen (het verloren gaan van de oestercultuur o.m.) ruimschoots op.

UNIE-BESPREKINGEN MET INDONESIE BEGONNEN

Op het Binnenhof in den Haag zijn de besprekingen tussen de Indonesische en de Nederlandse delegatie over het Unie Statuut tussen beide landen begonnen. De conferentie wordt gehouden op verzoek van de Indonesische regering en is een voortzetting van het overleg dat in 1952 werd gehouden.

De besprekingen zullen volgens insiders wel hier op neer komen, dat de Indonesische delegatie alleen de Nederlandse handtekening komt halen onder een papier waarop de gehele opzegging van de Unie zal zijn vastgesteld. Daarnaast zal dan de kwestie Nieuw Guinea worden aangesneden.

Nu is men in Nederland zeker bereid de doodgeboren Unie op te heffen. De verschillende economische en financiele regelingen die indertijd aan het Unie Statuut werden vastgeknoopt, zijn voor het grootste deel hoogstens formeel nageleefd van Indonesische zijde. Op een punt heeft men zich in Indonesie aan de letter van de tekst gehouden en wel inzake de schuldenregeling.

Dit laatste heeft de naam van Indonesie

veel goed gedaan ondanks alle critiek die men verder op Djakarta kon hebben. Er zal waarschijnlijk na de besprekingen weinig veranderen, behalve dan waarschijnlijk op het stuk van de schulderkenning en de overmaking van aflossing en rente.

Op het punt Nieuw Guinea zal Nederland ongetwijfeld op zijn stuk blijven staan. Uiteraard zal Nederland bereid zijn eventuele misverstanden op dit punt uit de weg te ruimen.

Dat laatste blijkt ook wel uit de aankondiging van de Nederlandse regering dat nog voor het einde van het jaar in Hollandia op Nieuw Guinea een opleidingsschool voor hogere middelbare ambtenaren bij bestuursen administratieve dienst zal worden geopend. Om te beginnen zullen 24 leerlingen worden aangenomen, die Nederlander moeten zijn, ongehuwd en jonger dan 24 jaar, met middelbare schoolopleiding. De jongelui zullen dus na aangenomen te zijn uit Nederland naar Hollandia vertrekken.

UIT DE KERKEN

Op de dezer dagen gehouden vergadering van de Synode der Geref. Kerken, is dr L. Koole, predikant te Bloemendaal, benoemd tot hoogleraar aan de Theologische Hogeschool te Kampen, in de vacature van wijlen dr A. de Bondt.

Billy Graham, de bekende Amerikaanse evangelist is een dag in Amsterdam geweest, waar hij een vergadering van predikanten in de Lutherse kerk heeft voorgelicht over zijn evangelisatie-methode. 's Avonds hield hij in een overvol Olympisch Stadion een toespraak, eenvoudig, zich geheel op de Bijbel baserend tot de duizenden, een toespraak die werd vertaald door een majoor van het Leger des Heils en die culmineerde in het verzoek aan hen die zich aan Christus wilden onderwerpen, zich naar het veld te begeven. Een oproep waaraan honderden hebben gehoor gegeven.

Deze mensen zijn aan de nazorg, die van te voren was ingesteld, toevertrouwd. Tal van kerkmensen waren bij dit gebeuren aanwezig, wat men kon merken aan het machtige gezang van psalmen en gezangen, die werden opgegeven. Iedereen was zeer onder de indruk van deze (overigens eenvoudige) prediker van de Blijde Boodschap, die inmiddels naar Duitsland is vertrokken.

Waarschijnlijk zal Graham volgend jaar weer in Nederland komen.

EEN TRAAN EN EEN LACH

ONDER DE HOLLANDSE VLAG

Het gaat nog niet democratisch genoeg. Tenminste dat vinden de mensen in Schonebeek. Sinds kort kan daar iedereen zijn persoonlijke en directe invloed uitoefenen op de gemeentelijke gang van zaken. De raad heeft namelijk het besluit genomen overal in het dorp ideeënbussen te plaatsen. Wie dus een idee heeft voor het gemeentebestuur, schrijft een briefje, ondertekent het en doet het in de bus. Overigens waren niet alle leden van de raad erg ingenomen met het plan. De prot. chr. fractie was van mening dat dit idee van het gemeentebestuur alleen maar zal leiden tot overbodige "grapjasserij".

Elke dag rijdt een kwikstaartenfamilie met nestje en al van Nijverdal naar Friesland en terug, een afstand van bijna driehonderd kilometer. In het reservewiel van een grote tankwagen, die deze route elke dag maakt, hebben de diertjes namelijk een nestje gebouwd. Van 's morgens tien tot 's nachts drie uur staat de wagen stil en in die tijd speelden de dieren het klaar hun nestje te bouwen. Zes nachten per week rolt de auto vice versa en de kwikstaartenfamilie, waarvan het vrouwtje momenteel broedt rijdt mee. Of de eitjes zijn uitgekomen, vermeldt de historie niet.

De scheidende burgemeester van Bloemendaal wilde men een huldeblijk aanbieden. Dat is niet raar, nietwaar? Men besloot de Westerlaan in Aerdenhout te wijzigen in Burgemeester den Texlaan. De bewoners hebben nu unaniem een schrijven tot het gemeentebestuur en de raad gericht met het verzoek de naam niet te wijzigen, "uit gehechtheid aan de oude naam" (lees: uit ongehechtheid aan de burgemeester). Er is inmiddels al een bespreking met enkele wethouders en een delegatie van de bewoners geweest, die geen resultaat heeft opgeleverd. Men overweegt nu van de zijde der "Westerlingen": in beroep gaan bij de Kroon tegen het besluit van de raad, of demonstraties bij de officiele onthulling van het nieuwe naambordje. Holland op zijn (s)malst........

NURTURE AND EDUCATION

In conjunction with two others the undersigned was asked to become a contributor to Calvinist Contact and write on the above subject. Looking at it, I began to realize that this is a wide and at the same time important subject.

The word "nurture" makes one think of a nurse and of a nursing child so closely connected with a mother. The mother who gives birth to the child nourishes it during the first period of its existence. The word "education" comes from a word which means to lead out, or, to train up. Nurture refers more to the first beginnings, whereas education applies more to that which follows to train the mind and the heart in order that man might answer to the purpose God intended for him.

Now nurture and education are of tremendous importance for the child. We have such a word as "Train up the child in the way that he shall go, when he is old he will not depart from it". Proverbs is the book of divine guidance for daily life, and it teaches here one of the fundamentals of childcare. The child is going to be as he was trained. It would seem from this that the one who nurses the child and educates him is the determining factor in his life and that the child is going to be exactly as the nourisher and educator has trained him.

Over against this, however, we have another fundamental truth as expressed in the words of the poet which reads, "There is a divinity that shapes our ends, roughhew them how we may". Here we have the Scriptural truth stated that above every work of man stands God in whose hands lies the determining factor of our life.

God's sovereignty and man's responsibility run through life as a double track. Here are depths of truth which we cannot reconcile with each other. We, however, accept them, for God tells us so.

We have the covenant conception which forms the backbone of our Reformed doctrine. The covenant - what a grand thing it is! God making it - with man having no part in it as far as the making is concerned, but at the same time - man recognized as an imagebearer of his God and a responsible being. Covenants are made with beings of an intellect, a choice and will. As a people of Reformed persuasion we are supposed to be covenant minded. If we are guided by the truths of that covenant we shall find in them, on the one hand, a firm foundation and, on the other hand, a spur to goad us on to activity.

The covenant is of God's making. God did not consult us when He made it. We had absolutely nothing to say about it. When the sign and the seal of baptism was administered to us we were not concious of it. We had no chance to rebel against it. How beautiful and significant! God came to me first, I did not come to Him. He made me heir of all the riches of earth and heaven. If someone had left me a million dollars in his will, I would not object; but what is a milion dollars in comparison with being named heir in the covenant of grace.

And still - how many of our Reformed folk seem to have missed the truth and the significance of the covenant and of baptism. I remember hearing an incident in one of our churches at the time when we still baptized children of members by baptism, of a mother who was asked why she wanted her child baptized and the answer was - 't Podje mout toch ain noam hebben (baby needs a name). There is indeed a reason why our form of baptism mentions, "that it be not done out of custom or superstition". Peculiar covenant conceptions indeed! We asked a Vancouver friend, a pastor in the Free Church of Scotland about the covenant conception in the church in Scotland and his answer was something like this, "when they are born they are viewed as little angels, when they grow up as little devils, and then we pray to God to convert them". He was undoubtedly overdrawing some in that statement but an element of truth was found in it.

I have often listened to Baptist friends on the radio when they have a dedicatory service for their babies, and I pitied them because they did not seem to know just where they were going to place their children. They do not believe in baptizing them whereby they are viewed as members of the church and neither do they want to classify them with the heathen world. These folks know only of one way to get into the church, and that is the way of the heathen. Thank God, we know the covenant way which is more excellent. What strength there is in the covenant way, providing we work with it. The difference between us and those who know not the way of the covenant was expressed by a minister from another denomination who said: "the difference between you and us is that you have families in your church and we have individuals!" That man sensed the difference.

But as in every good thing, abuse is liable to crawl in. To be in the covenant is not giving us a pass to heaven without more. The impression you get from some folks almost makes you think so. We must keep in mind that the nurture and the education in the Christian faith by godly parents is no guarantee for salvation. The view that many have of presupposed regeneration takes too much for granted. There was among God's O. T. people the mistaken conception that because they were God's chosen covenant people, therefore all was well with them. The covenant awakened the pride of their heart. Instead of bowing in deep humility before their God for this undeserved blessing, they exalted themselves and had the idea that God could hardly get along without them. The Lord's temple, the Lord's temple, the Lord's temple are these. Hard was the message that came to them from the O. T. Prophets and from John the Baptist and from Christ. The axe was presented as lying at the root of the tree and every tree that brought not forth good fruit was ready to be hewn out and cast into the fire. God can raise from stones children of Abraham. The covenant brings but greater condemnation unless repentence and faith is found. Tyre and Sidon, Sodom and Gomorrah shall find it more tolerable in the day of judgment than Capernaum where Jesus had lived and preached and shown his works.

To be true heirs of the covenant there must be the spiritual marriage of the Lamb. Many an earthly heir found a condition attached to the will that he must marry a certain young lady in order to get the inheritance. He found, however, that love was lacking which would make for a happy marriage, and the inheritance could not become his.

How true this is in respect to the covenant. There must be the spiritual marriage with Christ the Bridegroom if we belong to the Church which is the Bride of Christ. The covenant becomes living and valid only in Christ. The means of grace must be taken in hand as provided in the Word and the Sacraments. When God works by his Spirit and we work, it is then that we find the covenant a living thing. May we find such.

JOHN DE JONG — IRON SPRINGS, ALTA.

Werkeloosheids-verzekering

(UNEMPLOYMENT INSURANCE)

De Wet op de werkeloosheidsverzekering van 1940 trad in werking per 1 Juli 1941 en geldt, op de onderstaande uitzonderingen na, voor alle werknemers.

Uitgesloten zijn: arbeiders in de landbouw, de visserij, de militaire dienst, personen in dienst van de Federale-, Provinciale- of Gemeentelijke overheidsinstanties, huispersoneel en verplegend personeel. Voorts zijn uitgesloten allen die anders dan een uur-, dag- of stukloon ontvangen en daarmede meer dan $4800.00 per jaar verdienen. Ook zijn uitgesloten zij die werkzaam zijn in een ziekenhuis of een instelling met een liefdadig doel zonder winstoogmerk, tenzij zij door de commissie worden toegelaten. Eveneens zijn uitgesloten zij die voor eigen rekening arbeiden.

Alle arbeiders op uur- dag- of stukloon zijn dus verzekerd ongeacht de grootte van hun inkomen, en alle arbeiders op week-, maand- of jaarloon voorzover zij $4,800 of minder per jaar verdienen.

Voorwaarden voor uitkering:

Alvorens voor uitkering ingevolge de Wet in aanmerking te komen, moet de aanvrager aan de volgende wettelijke bepalingen hebben voldaan.

1. Hij moet bewijzen dat hij werkloos is, dat hij in staat is tot, en beschikbaar voor arbeid, en geen geschikt werk kan vinden.
2. Hij moet aantonen dat zijn contributie betaald is voor tenminste 18 dagen gedurende de 2 jaar onmiddellijk voorafgaande aan de datum van zijn aanvrage, waarvan tenminste 60 dagen gedurende de laatste 12 maanden of ten minsten 45 dagen gedurende de laatste 6 maanden.

Hij komt niet voor uitkering in aanmerking indien o.a.:

1. Zijn werkloosheid te wijten is aan een arbeidsgeschil waarin de contribuant betrokken is of waar hij direct belang bij heeft;
2. Hij niet bereid is passend werk te aanvaarden;
3. Hij in een gevangenis verblijft of in een instelling die uit publieke middelen wordt ondersteund;
4. Hij weigert een opleidingscursus te volgen indien hij daarvoor is aangewezen;
5. Hij buiten Canada verblijft, tenzij in opdracht.

Een aanvrage voor uitkering kan voor een tijd van ten hoogste 6 weken worden afgewezen, indien hij ontslagen is tengevolge van zijn wangedrag, indien hij vrijwillig zonder geldige reden zijn betrekking heeft opgezegd of indien hij passend werk weigert.

Uitkeringen

De wekelijkse uitkeringen voor de verschillende loonklassen zijn:

Gemiddeld weekloon	Uitkering p. week Ongeh. (zonder van hen afhankelijken)	Kostw.
Minder dan $ 9.00	$ 4.20	$ 4.80
$ 9.00 tot $14.99	$ 6.00	$ 7.50
$15.00 tot $20.99	$ 8.10	$10.20
$21.00 tot $26.99	$10.20	$12.90
$27.00 tot $33.99	$12.30	$15.60
$34.00 tot $47.99	$14.40	$18.60
$48.00 of meer	$16.20	$24.00

Duur van de uitkering

De duur is gelijk aan een vijfde van het aantal dagen waarvoor gedurende de laatste vijf jaar contributie is betaald verminderd met een derde van het aantal dagen waarvoor een uitkering werd ontvangen gedurende de drie jaren onmiddellijk voorafgaande aan de datum van de aanvrage. Gedurende de eerste 5 dagen van werkloosheid in ieder jaar dat men een uitkering ontvangt wordt niets betaald.

Aanvullende uitkeringen

In 1950 is voor de eerste maal in een aanvullende werkloosheidsverzekering voorzien. Deze uitkering is bedoeld om arbeiders te beschermen die langer werkloos zijn dan de termijn gedurende welke zij recht op de normale uitkeringen hadden, of die om bepaalde andere redenen geen recht hebben op de normale uitkering en in de wintermaanden werkloos worden. De uitkeringen worden gegeven van 1 Januari tot 15 April ieder jaar. Ieder die een aanvrage voor de gewone uitkering doet op of na 1 December en niet kan voldoen aan de bepalingen omtrent het vereiste aantal betaalde contributies (voor 180 dagen in de laatste twee jaar etc.) komt terstond in aanmerkin voor een aanvullende uitkering. Ten hoogste plm. 80% van het bedrag van de normale uitkering wordt toegekend. De tijdsduur van de toelage wordt op dezelfde wijze bepaald als voor de gewone uitkering.

Premie en administratie

De uitkeringen worden gedaan uit het "Unemployment Insurance Fund." Dit fonds ontvangt zijn inkomsten uit de contributies van werknemers en werkgevers en bijdragen van de Federale Regering, samen met inkomsten uit investeringen doo rhet fonds en andere inkomsten.

Werkgever en werknemer dragen beiden de helft van de totale premie. De werkgever koopt zegels ten behoeve van zijn verzekerde werknemer (vrkrijgbaar aan de postkantoren) en houdt de premie van het loon af. De zegels worden geplaakt in het „verzekeringsboek" van de werknemer.

De premies bedragen:

Weekloon	Wekelijkse contributie Werkgever	Werknemer
Minder dan $ 9.00	18 cent	18 cent
$ 9.00 tot $14.99	24 cent	24 cent
$15.00 tot $20.99	30 cent	30 cent
$21.00 tot $26.99	36 cent	36 cent
$27.00 tot $33.99	42 cent	42 cent
$34.00 tot $47.99	48 cent	48 cent
$48.00 of meer	54 cent	54 cent

De Federale Regering betaalt uit het "Consolidated Revenue Fund" een bedrag gelijk aan een vijfde deel van het totale bedrag van de contributies van werkgevers en werknemers.

De uitvoering van de Wet berust bij de "Unemployment Insurance Commission," die, via de Minister van Arbeid (Labour), verantwoordelijk is tegenover het Parlement. Het land is ingedeeld in vijf zones, ieder met een hoofdbureau. Verder zijn er talloze plaatselijke katoren waar arbeiders, zodra zij werkloos worden, zich voor werk inschrijven, hun aanvrage voor uitkering indienen, en hun uitkering per cheque in ontvangst nemen.

DE CHRISTELIJKE PERS

Over bovenstaand onderwerp werd door de heer Herman Hazenberg een inleiding gegeven voor de studiegroep van de "Calvinistic Culture Association" in Grand Rapids, Mich. In het Juli-nummer van de publicatie van deze Associatie komt een verkorte weergave van deze inleiding voor, die wij bij dezen aan onze lezers doorgeven.

"Als we nagaan waardoor de geesten in onze tijd worden beinvloed, zal wel niemand de geweldige invloed van het geschreven woord willen onderschatten. Dit geldt zowel de dagbladpers als ook boeken en tijdschriften. Dit kan zijn een invloed ten goede maar ook evenzeer een invloed ten kwade. Hiervoor willen we twee voorbeelden noemen:

⁎ Nederland, dat zoals geen ander volk ter wereld gezegend werd met een Christelijke Pers en daarin beinvloed werd door de Calvinistische principes door Groen van Prinsterer en Kuyper en vele anderen, een werk, dat nog steeds doorgang vindt.

⁎ Duitsland, dat tijdens het Hitler-regiem beinvloed werd door de Goebels-propaganda, waardoor het Duitse volk de ideen van het Nationaal Socialisme ingepompt werden, en waarvan de wereld de gevolgen heeft ondervonden.

De Pers wordt vaak genoemd "Koningin der Aarde". Zij geeft voorlichting in maatschappelijk, politiek en cultureel opzicht. Zij heeft een opvoedkundige taak, en altijd wordt die taak gedragen door een levens- en wereldbeschouwing.

Dr Kuyper zag reeds in zijn tijd het gevaar dat school in de "neutrale pers" en het heeft hem aangespoord tot de actie voor een Christelijk blad. Na verschillende vergeefse pogingen verscheen op 1 April 1872 het eerste nummer van "De Standaard".

Het hoofdartikel waarmede De Standaard zijn lezers in dat eerste nummer begroette eindigde met deze woorden: "Make Hij in Wiens vingeren ook de draden van ons volksleven liggen, aan de kweking van dien geest onzen vaderlandsen jubel dienstbaar en vergunne Hij ons de Heilige eere, om den Standaard van Zijn Woord weer voor ons volk op te heffen; zij van Hem dan ons begin en sta ook bij dezen arbeid onze hulpe in den Naam des Heeren die ook onze natie geschapen heeft en ook ons vaderland gered".

Onze voorouders zagen de Christelijke Pers even belangrijk, of misschien nog belangrijker dan een Christelijke school, omdat de Pers spreekt tot heel het volk en altijd een zekere levensbeschouwing propageert. Neutraliteit bestaat zeker niet op het terrein van de Pers.

Neutraliteit is in de praktijk het negeren van Gods Woord en ordinantie, het afschermen van het licht van Gods Openbaring voor de problemen in het cultuurleven der mensheid, en is in wezen Anti-Christelijk.

Wie voor de Christus is kan niet neutraal zijn, ook niet op het bredere levensterrein. Waar neutraliteit toe leidt hebben we gezien aan het voorbeeld dat we boven aanhaalden, Duitsland. Nimmer zou het Duitse volk zo door de ideen van het Nationaal Socialisme zijn beinvloed geworden als een Christelijke Pers het volk had opgevoed. Daarom ligt hier voor ons Christenvolk een taak. De taak om de geest van ons volk te beinvloeden met de Calvinistische wereld- en levensbeschouwing. Neutraliteit is gevaarlijk omdat hierin de Christelijke zienswijze ontbreekt, en bovendien hoe groot is de geestelijke armoede van de neutrale Pers. Onze jeugd verslindt de z.g. funny-papers.

Kunnen we dit verantwoorden?

Niet alleen de Christelijke school is voor ons roeping maar evenzeer de uitgave van een Christelijke Pers, omdat de z.g. neutrale pers, een levensbeschouwing aan ons opdringt die in wezen vijandig is aan ons Christelijk beginsel, omdat deze pers de volksgeest niet leidt tot de ordinantieën die God voor het cultuurleven gesteld heeft.

Onze vaderen hebben gestreden voor een Christelijke school, en hun pogingen zijn gezegend. Make God ons ook in dezen getrouw."

Wie bovenstaand artikel gelezen heeft, zal gevoelen dat er ook hier, in Canada, een schreiende behoefte is aan een Christelijke Pers. Neutrale nieuwsbladen zijn er genoeg. Maar een neutraal nieuwsblad kan en zal nooit doen uitkomen, dat het tenslotte God is, die door het wereldgebeuren de geschiedenis maakt en die door die contemporale geschiedenis Zijn volk en de wereld iets te zeggen heeft. Ja, wat nog erger is, nieuwsberichten kunnen soms zelfs zo opgesteld zijn dat zij propaganda-materiaal vormen voor onchristelijke en anti-christelijke beginselen. Vooral in deze tijd is dat gevaar zeer groot.

Daarom is een Christelijke Pers broodnodig.

Zoals onze lezers weten heeft de Publicatie Commissie van Calvinist Contact zich ten doel gesteld om door ons blad de zaak van de Christelijke Pers te bevorderen. Wij hopen dan ook, dat het zo spoedig mogelijk een weekblad zal worden. Zodra dit gebeurt zal er meer nieuws in kunnen komen dan nu het geval is. Wij hebben alreeds een rubriek "Wereldnieuws". Maar tot onze spijt is deze nog niet verschenen in onze eerste nummers na de reorganisatie van ons blad. De lezers worden verzocht om echter nog wat geduld te hebben. Wij zullen zo spoedig mogelijk ook in deze behoefte voorzien.

DE PRINS WAS JARIG

Prins Bernhard heeft zijn 43e verjaardag gevierd. Hij wilde dit doen in de intieme kring van zijn familie en enkele vrienden, doch kon het niet over zijn hart verkrijgen enkele verzoeken om hem een hulde te mogen brengen, af te slaan. En daarom kwam op de dag van zijn verjaring 's morgens reeds om tien uur, een drumband — die van de Koninklijke Militaire Academie uit Breda — de tuin van Soestdijk binnen marcheren om een uitgebreide aubade te brengen. Ook 's middags stond weer een muziekcorps aangetreden: nu de Maastrichter Harmonie, die verleden jaar, bij het werkbezoek van de Prins aan Limburg, persoonlijk door hem was uitgenodigd eens te komen spelen.

FOR BOYS AND GIRLS

by Uncle Richard

Boys and Girls,

This time I did not get so many answers to the riddles. Maybe there are still more coming. Or was it the warmth of the summer, that made you that busy that you could not find the time to try the riddles?

I sent the addresses of the boys and girls which wanted a pen-friend in Holland to the editor. These boys and girls will hear more about it within a couple of weeks.

Many of you told me that you "passed" at school. I congratulate all of you! I hope you shall have fine holidays so that you can begin your work with new strength and new courage after the vacation. You know that we always must try to do our work so that God's name is glorified by it!

I must also congratulate some boys and girls that have (had) their birthday in July. Nelly Niezen had her 12th birthday on July 7. On July 14 Gus Posthumus had his 12th and Dorothy Hamstra her 13th birthday. Hannie Westra will have her 11th birthday on July 19th and Margriet Oudekerk her 13th on July 25. Boys and girls, our club sings a "Happy birthday to you!" But we also hope that God will bless you in the coming year. "May it be in working or in playing another year with God; another year of training for holier work above".

ANNIE de Haan. Thanks for your fine letter. My congratulations that you passed. What a hail storm you had! Did you have a good Church picnic?

RIEMIE Boersma. How did it happen that you did not get C.-C.? It is a pity that you could not send your answers this time. I hope I shall see them next time again.

WINNIE Wilms. You think it will be more fun going to a school of 800 pupils than only 17? I don't know! Please, write me after a few months how you like it.

WIETSKE Bijlsma. Thanks for the picture that you sent me. (Sorry, that we don't have a corner where I can reprint it.) I gess a lot of boys would like to live on a place where they had more than 100 horses. Do you like it, too? I congratulate your little brother Theo on his first birthday. Will you tell him?

JO Hoftijzer. Did you have a nice picnic? In which grade are you now? I hope you will have fine holidays.

Here are the answers to the riddles of July 1st:

I. Betsie, ochtend, akelig, Noorden, erfenis, ruiter, gulden, etui, Susanna. De voorste letters vormen de naam Boanerges.

II. b r o e r s
g e m e e n
a n n e k e
j a s s e n
g r a v i n
m o m p e l e n
I t u r e a
g r o n d s o o r t

Van boven naar beneden kun je nu lezen de namen Benjamin en Onesimus.

III. Nation, enough, buggy, ugly, chariot, honest, atom, dinner, nursery, epistle, zither, zero, attic, right.
The first letters form the name Nebuchadnezzar.

IV. Bracelet, adopt, record, nothing, aerial, brick, airport, scourge.
The first letters form the name Barnabas.

How many points has everybody got now? (Only the names of the boys and girls which have more points than in the last C.-C. and of our friends.)
Wietske Bijlsma 34; John Eelkema 27; Annie de Haan 36; William de Haan 36; Dorothy de Haan 36; Martha Hogeterp 32; Minnie Helder 19; Joke Helder 21; Annie Helder 19; Jo Hoftijzer 12; Jenny Nijwening 37; Tinie Vermeulen 31; Judy Vos 36; Dick van de Wal 25; Martha Jean de Witt 35; Henry Wildeboer 18; Jane Westerhuis 25; Winnie Wilms 20; Annie Wilms 19; Evelyn Zee 11; Geraldine Zandstra 13.

And now the new riddles:

I.
x — thirteenth letter of the alphabet
. x . — more than one man
. . x . . — a prophet whom God sent to the ten tribes
. . . x . . . — the son of Jehoshaphat
. . . . x . . . . — the cave where Abraham burried Sarah
. . . . . x . . . . . — the word we are looking for
. . . . x . . . . — the mountain where Moses died
. . . x . . . — the last prophet of the Old Testament
. . x . . — where Abraham lived after Lot went away
. x . — kind of metal
x — first letter of the alphabet

The letters in the midst form the name of the country where Chushanrishathaim was king (Judges 3).

II.
x . . . . name of a street in Damascus;
x . . . . . . city where the Jews made a plan to stone Paul;
x . . . . large country north of Greece where Paul came from Troas
x . . . . . hill east of Jerusalem
x . . . . a Pharisee who went to see Jesus at night;
x . . . . where Paul and Silas were cast into prison
x . . . . city in which was a temple of Diana;
x . . . . helper of Paul and Silas;
x . . . . . a scorcerer in Salamis;
x . . . . . "Island of Roses" (Acts 21 : 1);

The first letters form the name and surname of one of Jesus' disciples.

III.
x . . . . . Stad door David toen hij nog geen koning was verdedigd tegen de Filistijnen;
x . . . . Plaats waar koning Saul een waarzegster bezocht;
x . . . . een vrouw die onder Paulus' prediking te Athene tot bekering kwam (Hand. 17);
x . . . . wapen waar mee Samgar 600 Filistijnen versloeg;
x . . . . naam van een put door Izaak gegraven, die "ruimte" betekent;
x . . . . Landschap, waarin Lystre en Derbe lagen (Hand. 14);
x . . . . plaats waar de raadsheer Jozef woonde;
x . . . . naam van de laatste letter van het Griekse alphabet ("Ik ben de . . . . en de . . . .");
x . . . . werd apostel in de plaats van Judas Iskariot;
x . . . . Moabietisch koning door een richter vermoord;
x . . . . kledingstuk waar Palus naar vraagt (2 Tim. 4);

De eerste letters vormen de naam van een koning bekend uit Abrahams geschiedenis.

IV.
x . . . . Leidsman van het volk Israel.
x . . . . Zijn broeder;
x . . . een der kinderen van Adam en Eva;
x . . . een Moabietische uit Davids voorgeslacht;
x . . . een richter na Gideon;
x . . . profeet tijdens koning Achab;
x . . . stadje waar de Here Jezus een jongeman opwekte;
x . . . . waar de Filistijnen te vroeg over Simson juichten (Richt. 15);
x . . . man van Bathseba;
x . . . . medewerker van Paulus aan wie deze een brief schreef;
x . . . . Joodse naam van Esther;
x . . . Richter die links was;
x . . . . . een vrouw van Jacob;

De voorste letters vormen de naam van een groot man uit de Kerkgeschiedenis;

UNCLE RICHARD
P.O. Box 726, Petrolia, Ont.

Doeltreffend en goedkoop

Vele Nederlanders in Canada lezen "Calvinist—Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals: jubileums-, verlovings-, huwelijks-, geboorte en overlijdensadvertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen U te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slecht 20¢ per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum $1.50 per plaatsing.

Voor brieven onder nummer wordt 10¢ per inkomende brief extra berekend voor porto kosten, enz.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

Box 7, Group I Mailboxes,
Burlington, Ontario.

Hoe onze familie en vrienden naar Canada kunnen komen.

De fieldagenten onzer organisatie zijn steeds op de hoogte met immigratie-regelingen, beide in Nederland en Canada. Het is uw voordeel om zich tot hen te wenden, zij staan gereed om u hierin te helpen.

Hieronder volgt een lijst met namen en adressen van de fieldmen in Canada:

British Columbia:
E. LANINGA, 3676 Imperial Street, South Burnaby, B.C.
A. DE JONG, 1714 Nanaimo Street, New Westminster, B.C.

Alberta:
B. NIEBOER, Iron Springs, Alta.
H. J. TEN HOVE, Blackfalds, Alta.
J. PRINS, Beverly, Alta.

Manitoba en Saskatchewan:
TOM POLET, Lot 131, St. Anne's Rd, P.O. Genthon, Man.

Ontario:
J. VELLINGA, Box 234 Chatham, Ont.
HAMILTON OFFICE, 279 Bay St. S., Hamilton, Ont.
C. STEENHOF, 31 Crane Ave., Weston, Toronto 15, Ont.
J. VANDER VLIET, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.
L. VANDEN BERG, Box 92, Brockville, Ont.

Quebec:
A. DE JONGE, 3075 Barclay Ave., Apt. 4, Montreal, P.Q.

Nova Scotia, Nw. Brunswick, P. Edw. Isl.:
H. J. LAM, P.O. Belmont, N.S.

De Christelijke Vakbeweging in de strijd!

De Christian Labour Association of Canada is ruim twee jaar geleden opgericht.

Zij heeft niet onder stoelen of banken gestoken, dat de oprichting een waagstuk was. In menige vergadering is gezegd: Wie een rustig leventje wil leiden, moet maar liever geen lid worden. Zolang de C. L. A. in een hoekje blijft zitten, zal zij geen last hebben. Maar zodra zij in de openbaarheid komt, dan komt er strijd. Wie die strijd - een strijd om gerechtigheid in plaats van materieel gewin, een strijd voor de vrijheid en tegen dwang, een strijd van het Christelijk geloof tegen ongeloof en tegen revolutie - niet wil, die blijve rustig thuis.

Die strijd is spoediger gekomen dan sommigen misschien verwachtten.

De C. L. A. C. is gegroeid - sneller dan we dachten. In April j.l. hield ze haar eerste Algemene Vergadering. Een Canadese predikant heeft er de rede uitgesproken en trad openlijk aan haar zijde. De pers schreef over die vergadering en.... sedert de maand April is de C. L. A. C., niet alleen in Ontario maar ook in B.C. en Alberta, niet meer buiten het persnieuws geweest, soms met een onjuiste berichtgeving, maar niettemin altijd trachtend de Canadezen goed voor te lichten. **De C.L.A. of C. heeft bekendheid verkregen.**

Doch nu komt ook de strijd.

In Ontario is "certification" aangevraagd bij de Labour Relations Board, een publiek lichaam.

Een vakvereniging, die het recht verkrijgt om een collectieve arbeidsovereenkomst af te sluiten en daartoe gerechtigd wordt (certified), wordt tot de bona fide vakverenigingen gerekend. Ook in British Columbia is dat recht aangevraagd.

Bijna binnen een week achter elkaar kwam in beide provincies de uitslag: in British Columbia toegewezen, in Ontario afgewezen.

In Ontario heeft men er bijna 5 maanden over gedaan om tot een uitspraak te komen. Een uitspraak die de aanhangers van een Christelijke vakorganisatie teleurstelde, maar die dan ook beoogde om aan de christelijke vakbeweging de kop in te drukken.

Wat was de argumentatie van afwijzing? In het kort deze: De C.L.A. of C. baseert zich op Christelijke beginselen, zij neemt alleen als lid degenen die met haar beginselen instemmen. Joden, Mohammedanen, Godloochenaars, enz., kunnen dus geen lid worden. Dat is discriminatie en discriminatie door vakverenigingen is bij de wet verboden. In "The Guide," het maandbla van de C.L.A. of C., is dit verwijt reeds in haar Meinummer van de hand gewezen. We spraken daarover ook met Canadese kerkelijke leiders, die ronduit verklaarden, dat in dit verband van discriminatie niet gesproken kan worden.

Hoe dit zij, het bestuur van de C.L.A. of C. denkt er natuurlijk niet over zich bij deze uitspraak neer te leggen. Het zal zich laten voorlichten, ook door rechtsgeleerden en rustig overwegen welke stappen het verder heeft te doen. Het zal niet rusten voordat hier recht is verkregen.

Want het gaat hier inderdaad om niet minder dan om recht.

Zo voelt blijkbaar ook "The Hamilton Spectator", een in Hamilton verschijnend dagblad, het, wanneer in het redactioneel gedeelte van zijn number van Dinsdag, 13 Juli geschreven wordt: (vertaald)

GELOOF GESTRAFT

"De Ontario Labour Relations Board heeft geweigerd om een local van de Christian Labour Association of Canada voor de drukkerij van Bosch & Keuning, Hamilton, te erkennen omdat de Statuten van de leden verlangen, dat zij de christelijke leerstellingen aanvaarden, en dit — zegt de "Board" — is discriminatie van een soort, die door de Labour Relations Act is verboden.

Deze beslissing zou begrijpelijker zijn, indien niet het feit zich voordeed, dat er in Ontario reeds locals van vakverenigingen zijn erkend, die door een andere leerstelling worden beheerst.

De Communist verbergt zijn geloof en wordt aldus toegestaan voor zijn mede-arbeiders te spreken. De christen, omdat hij eerlijk en fier zijn geloof belijdt, wordt dit niet toegestaan. Het is de wereld op zijn kop."

Uit dit kleine stukje blijkt, dat de uitspraak van de Labour Relations Board lang niet door ieder wordt aanvaard. De C.L.A. of C. zal dan ook goed doen de strijd voort te zetten tot ook hier recht is gedaan.

Van B.C. begint de victorie. Daar ligt nu de weg open om als gelijkberechtigde met de andere „unions", de strijd te voeren voor recht en vrede op het terrein van de arbeid. Daar moeten thans de velen toetreden, die tot dusver van verre bleven staan omdat „het toch niets werd." Zij hebben ongelijk gekregen. Anderen hebben voor hen gestreden en hebben gewonnen: zullen zij, die achterbleven, nu toetreden?

En in Ontario?

We hoorden al dat sommigen zeggen: „Zie je wel, het wordt niets. Je krijgt niet eens de erkenning. Zonde van je geld!"

Dit zijn dezelfde mensen, die van het begin af zich afzijdig hebben gehouden. Er zijn vooral veel "old timers" onder, die „er niet voor voelden."

Zulke mensen hebben nu weer een nieuw argument om aan de kant te blijven staan.

Maar in de grond van de zaak hebben deze onverschilligen de strijd verleerd of nooit gekend. Zij beminnen een rustig leventje.

Maar geloof betekent strijd.

Op alle terreinen van het leven.

De C.L.A. of C. roept dan ook allen op juist nu zich aan te sluiten — zoals de "Spectator" schreef hun geloof oprecht en fier te belijden — dat is zich tegen het veld winnend materialisme en communisme te verzetten en voor recht, waarheid en vrede in het bedrijfsleven zich in te zetten.

Omdat we in het openbare leven meer dan ooit behoefte hebben aan getuigende christenen.

Buiten en zonder het christelijk geloof is voor deze wereld geen redding mogelijk.

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie-adres: "Calvinist Contact," Group 1, Mailboxes, Box 7, Burlington, Ont.

Naam ....

Post-adres ....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

....

Abonnements Formulier voor Nederlandse lezers

Naam van persoon in Nederland

....

Adres ....

Naam van persoon die abonnement opgeeft

in Canada ....

Adres ....

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: "Calvinist Contact," Group 1 Mailboxes, Box 7, Burlington, Ont., en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Adres Verandering

NIEUW ADRES
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam ....

....

Indien nodig naam van werkgever en adres:

....

Post-adres ....

TEGENWOORDIG ADRES